PA 3851
.A9

1807

LIBRARY OF CONGRESS

00002261807

THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

ΜΥΘΟΙ ΑΙΣΩΠΟΥ.

ÆSOPI FABULÆ GRÆCO-LATINÆ.

C340
335

Cum novis NOTIS, necnon VERSIONE emendatâ.

Editio, prioribus antehac editis correctior;

Et ad usum JUVENTUTIS Regiæ Scholæ ETONENSIS accommodata.

ETONÆ:

Excudebant M. POTE et E. WILLIAMS, Bibliopolæ et Typographi;

Veneunt etiam LONDINI No. 2, *Crane Court, Fleet Street.*

1807.

PA3851
.A9
1807

ÆSOPUS Philoſophus feſtivos apologos commentus, Phryx genere, conditione Servus, tempore Crœſi Lydorum Regis, cui Fabellas dicavit. Floruit circa Olym. 52: Ante Chriſti nativitatem circiter 572. Æqualis Solonis, Periandri, Chilonis, &c. Vita ejus à Maximo Planude ſcripta, et variis commentis repleta, fide indigna eſt. Certiora peti poſſunt ex Fabricii Biblioth. Gr. qui et alios novem Æſopos commemorat. R. STEPH. *Theſaur. Ling. Lat.* Edit. Lond. 1734.

ÆSOPI Fabellas, quæ fabulis Nutricularum proximè ſuccedunt, narrare Sermone puro, et nihil ſe ſupra modum extollere, condiſcant Pueri. QUINCTILIAN.

ΤΑ ΤΟΥ

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΩΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

	Pag.
Ἀετὸς, καὶ Ἀλώπηξ	1
Ἀετὸς, καὶ Κάνθαρος	2
Ἀηδὼν, καὶ Ἱέραξ	4
Ἀλώπηξ, καὶ Τράγος	5
Ἀλώπηξ, καὶ Λέων	6
Ἀλώπεκες	7
Ἀλώπηξ, καὶ Βάτος	8
Ἀλώπηξ, καὶ Κροκόδειλος	ib.
Ἀλεκτρυόνες, καὶ Πέρδιξ	9
Ἀλώπηξ	10
Ἀνθρακεὺς, καὶ Γναφεὺς	ib.
Ἁλιεῖς	11
Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος	ib.
Ἁλιεῖς	14
Αἴλουρος, καὶ Μύες	22

	Pag.
Ἀλώπηξ, καὶ Πίθηκος	23
Ἀσπάλαξ	42
Αἴθίον	60
Ἀλκυὼν	68
Ἁλιεὺς	69
Ἀνὴρ, καὶ Γυνὴ	75
Ἁλιεὺς, καὶ Σμαρὶς	100
Ἀνθρώπος, καὶ Σάτυρος	102
Ἀλώπηξ, καὶ Δρυοτόμος	103
Ἄνθρωπος καταθραύσας	104
Ἀνθρώπος, καὶ Κύων	105
Ἁλιεὺς	107
Ἀετὸς	109
Ἀρνὸς, καὶ Λύκος	120
Βάτραχοι	16
Βούταλις	61
Βάτραχοι	66
Βουκόλος	108
Βάτραχοι	120
Γέρων, καὶ Θάνατος	16
Γέρων, καὶ Θάνατος	119
Γραῦς, καὶ Ἰατρὸς	17
Γεωργὸς, καὶ Παῖδες αὐτοῦ	18
Γυνὴ, καὶ Ὄρνις	20

Γυνὴ

	Pag.
Γυνὴ	58
Γυνὴ, καὶ Θεράπαιναι	62
Γυνὴ Μάγος	63
Γαλῆ	64
Γεωργὸς	65
Δεσπότης καὶ Κύνες	19
Ἐχθροί	22
Ἔλαφος	50
Ἔλαφος, καὶ Λέων	51
Ἔλαφος, καὶ Ἄμπελος	52
Ἑρμῆς, καὶ Ἀγαλματοποιὸς	72
Ἑρμῆς, καὶ Τειρεσίας	73
Ἔριφος, καὶ Λύκος	76
Ἔριφος, καὶ Λύκος	114
Ζεὺς, καὶ Ἑρμῆς	84
Ζεὺς	85
Ἡμίονος	115
Θύννος, καὶ Δέλφιν	24
Ἰατρός, καὶ Νοσῶν	25
Ἰξευτὴς, καὶ Ἔχις	26
Ἵππος, καὶ Ὄνος	101

Καμπαστὴς

	Pag.
Κομπαστὴς	12
Κακοπράγμων	13
Κυνόδηκτος	20
Κύων, καὶ Μάγειρος	26
Κύων, καὶ Λύκος	27
Κύων, καὶ Ἀλεκτρυὼν	28
Κορυδαλὸς	44
Κηπωρὸς, καὶ Κύων	53
Κύκνος	59
Κοχλίαι	62
Κύνες	74
Καρκῖνος, καὶ Ἀλώπηξ	77
Κιθαρωδός	78
Κλέπται	79
Κορώνη, καὶ Κόραξ	80
Κορώνη, καὶ Κύων	81
Κόραξ, καὶ Ὄφις	ib.
Κολοιὸς, καὶ Περιστεραὶ	82
Κολοιὸς	83
Κάμηλος	95
Κόραξ	109
Κάλαμος, καὶ Ἐλαία	117
Κώνωψ, καὶ Λέων	121
Λέων, καὶ Βάτραχος	29
Λέων, καὶ Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ	ib.

Λέων,

	Pag.
Λέων, καὶ Ἄρκτος	30
Λαγωοὶ, καὶ Βάτραχοι	46
Λέων, καὶ Λύκος	57
Λέων, καὶ Πρόβατον	86
Λαγωοὶ	ib.
Λέων, καὶ Ἀλώπηξ	112
Λύκος, καὶ Γραῦς	113
Λύκος, καὶ Γέρανος	118
Μάντις	31
Μύρμηξ, καὶ Περιστερὰ	32
Μονιὸς, καὶ Ἀλώπηξ	44
Μελιττουργὸς	67
Μυῖαι	71
Μύρμηξ	87
Νεανίσκοι, καὶ Μάγειρος	21
Νυκτερὶς, καὶ Βάτος, καὶ Αἴθυια	33
Νοσῶν, καὶ Ἰατρὸς	34
Νεβρὸς	45
Νυκτερὶς, καὶ Γαλῆ	88
Ξυλευόμενος, καὶ Ἑρμῆς	35
Ὄνος, καὶ Κηπωρὸς	36
Ὄνος, καὶ Ἵππος	47

Ὄνος,

	Pag.
Ὄνος, καὶ Λέων	52
Ὁδοιπέροι	65
Ὁδοιπόροι	89
Ὄνος ἄγριος	90
Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ	91
Ὄνος, καὶ Βάτραχοι	92
Ὄνος, καὶ Κόραξ	ib.
Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ	93
Ὄρνις, καὶ Χελιδὼν	94
Ὄφις	96
Ὄφις, καὶ Γεωργός	115
Ὀρνιθοθήρας, καὶ Κορυδαλὸς	37
Ὁδοιπόρος	38
Ὄφις, καὶ Καρκῖνος	55
Ὄρνις χρυσοτόκος	111
Παῖς, καὶ Μήτηρ	39
Ποιμὴν, καὶ Θάλασσα	40
Ποιμὴν, καὶ Λύκος	56
Πίθηκος, καὶ Δελφὶς	70
Περιστερὰ	97
Περιστερὰ, καὶ Κορώνη	ib.
Πλούσιος	98
Ποιμὴν	99
Ῥοιὰ, καὶ Μηλέα	41

	Pag.
Σφῆκες, καὶ Πέρδικες	42
Σῦς, καὶ Κύων	55
Σκώληξ, καὶ Ἀλώπηξ	111
Σαλπιγκτὴς	116
Ταὼς, καὶ Κολοίος	43
Τέττιξ, καὶ Μύρμηκες	110
Φέναξ	15
Φιλάργυρος	48
Χῆνες, καὶ Γέρανοι	49
Χελώνη, καὶ Ἀετὸς	ib.
Χελιδὼν, καὶ Κορώνη	61
Ψύλλα	50

ΑΙΣΩΠΟΥ
ΜΥΘΟΙ.

I.

ἈΕΤΟ'Σ καὶ ἈΛΩ'ΠΗΞ.

Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ, φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν· ὁ μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο· ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἐν [a] τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο· ἐπὶ νομὴν οὖν ποτὲ τῆς Ἀλώπεκος προελθούσης, ὁ Ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα [b] τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο· ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ [c] πραχθὲν μαθοῦσα, οὐ [d] τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης [e] ἀπόρῳ· χερσαία γὰρ οὖσα, πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν· διὸ καὶ πόῤῥωθεν στᾶσα, τοῦθ', ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο· οὐ [f] πόλλῳ δ' ὕστερον, αἶγά τινων ἐπ' ἀγροῦ θυόντων, καταπτὰς

πῖας ὁ Ἀετὸς μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἄνθραξιν ἥρπασε, κἀπὶ τὴν νεοττιὰν ἤγαγεν· ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος τηνικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀετιδεῖς, ἀπτῆνες ἔτι τυγχάνοντες ὀπτηθέντες, εἰς γῆν κατέπεσον· ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπιδραμοῦσα, ἐν ὄψει τοῦ Ἀετοῦ πάντας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν [g] παρασπονδοῦντες, κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγωσι τιμωρίαν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ τήν γε θείαν δίκην οὐ διακρούσονται.

a Subaudi ἐσι, *quæ erant.*

b Subaudi σὺν, *cum.*

c Subaudi πρᾶγμα, *rem.*

d Εἰς τοσοῦτον μέτρον, *talem in modum.* Sic infra, εἰς ὅσον μέτρον.

e Subaudiri videtur πράγματι, *re*, vel δυςυχήματι, *infortunio.*

f Subaudi χρόνῳ, *tempore.*

g Παρασπονδέω propriè dicitur de iis, qui aliquid, fœdere violato, fecerint; à σπονδὴ, *libatio*, quod à σπένδω, *libo.*

II.

ἈΕΤΟ'Σ καὶ ΚΑ'ΝΘΑΡΟΣ.

Λαγωὸς ὑπ' Ἀετοῦ διωκόμενος πρὸς κοίτην Κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι· ὁ δὲ Κάνθαρος ἠξίου τὸν Ἀετὸν μὴ

ἀνελεῖν

ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην· ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἦ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ· ὁ δὲ, μετ᾽ ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν Κάνθαρον, τὸν Λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ Κάνθαρος τῷ τε Ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου [a] καταμαθεῖν, καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ᾠὰ τούτου κατακυλίσας, διέφθειρε. τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου [b] τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ Κάνθαρος [c] τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. ὁ δ᾽ Ἀετὸς, ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία, (τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ᾠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα [d] παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν· ὁ Κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Διὸς ταύτην καθῆκεν· ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ᾽ ᾧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ᾠὰ διέῤῥιψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα· μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ Κανθάρου, ὅτι ταῦτ᾽ ἔδρασε τὸν Ἀετὸν ἀμυνόμενος (οὐ γὰρ δὴ τὸν Κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε) πρὸς τὸν Ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν· μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν Ἀετῶν σπανισθῆναι,

νισθῆναι, συνεβούλευε τῷ Κανθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν Ἀετὸν θέσθαι· τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν Ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται Κάνθαροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, [e] μηδενὸς καταφρονεῖν λογιζομένους, ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς προπηλακισθεὶς οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

a Subaudiri videtur δύναιτο, *posset*, ante καταμαθεῖν.
b Κατὰ τὸ δεύτερον μέρος χρόνου expleri videtur.
c Κατὰ τὰ ἴσα ἔργα, *secundum eadem opera*.
d Παραθήκαις, ovis, tanquam rebus pretiosis, depositis, et concreditis.
e Subaudiri videtur, ὅτι δεῖ ἡμᾶς, *quod oportet nos*.

III.

ἈΗΔΩ'Ν καὶ ἹΕ'ΡΑΞ.

Ἀηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη κατὰ τὸ [a] εἰωθὸς ᾖδεν. [b] Ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπτάς· ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ Ἱέρακος, μὴ βρωθῆναι· [c] μηδὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι Ἱέρακος γαστέρα πληροῦν, δεῖν δὲ αὐτὸν, τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι. καὶ ὁ Ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, Ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων ἂν

εἴην,

ἕξην, εἰ τὴν [d] ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, [e] τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ὕτως ἀλόγιςοι εἰσὶν, οἵ, δι' ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων, [f] τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

a Participium pro Substantivo ponitur: ἔθος verò *mos* subaudiri videtur.
b Ἱέραξ ab ἱερὸς, *sacer*, Marti scilicet.
c Ἔφη, *dixit*, subaudiri videtur.
d Subauditur ἔσαν, *qui est*.
e Subaudi χρήματα, *possessiones*.
f Subaudi ὄντα.

IV.

ἈΛΩ'ΠΗΞ καὶ ΤΡΑ'ΓΟΣ.

Ἀλώπηξ καὶ Τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν· μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τῦ Τράγυ σκεπτομένυ τὴν ἄνοδον, ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, Θάρσει, χρήσιμόν τι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα· εἰ γὰρ, ὄρθιος ςαθεὶς, τὺς ἐμπροσθίυς τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς a τὔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ b τῦτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. τῦ δὲ Τράγυ πρὸς c τῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένυ,

ἐκείνη τοῦ φρέατος οὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα περὶ τὸ στόμιον ἡδομένη. ὁ δὲ Τράγος αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαινοῦσαν τὰς συνθήκας· ἡ δὲ, Ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ [b] πρότερον ἂν κατέβης, [c] πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ, πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν πραγμάτων, εἶθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

a Τοὔμπροσθεν pro τὸ ἔμπροσθεν subaudi μέρος ὂν, *partem quæ est.*

b Subaudi πρᾶγμα, *rem.*

c Sic *Virgilius.*

"Sed mihi vel Tellus, optem, priùs ima dehiscat, &c.

"Ante pudor, quàm te violem."

V.

ἈΛΩ'ΠΗΞ καὶ ΛΕ'ΩΝ.

[a] Ἀλώπηξ, μήπω θεασαμένη Λέοντα, ἐπειδὴ κατά τινα τύχην αὐτῷ συνήντησε, [a] τὸ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν· ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὴν, ὡς τὸ πρότερον, ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως κατεθάρρησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα διαλεχθῆναι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

a Κατὰ τὸ μὲν πρῶτον θέαμα, *primo quidem visu*, subaudiri videtur.

VI.

ἈΛΩ'ΠΕΚΕΣ.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τῆς οὐρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον· ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας Ἀλώπεκας a τοῦτ' αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος· καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρῄνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον· ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν εἶπεν, Ὦ αὕτη, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ δι' εὔνοιαν τὰς πρὸς b τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς c συμφέρον.

a Subaudiri videtur νουθέτημα, *consilium*, vel ὡς πρᾶξαιεν τοῦτ' αὐτὸ πρᾶγμα, *ut idem facerent*.

b Τοὺς ἀνθρώπους ὄντας πέλας; ita expletus sensus verborum.

c Subaudi πρᾶγμα, *rem*.

VII.

ἈΛΩ'ΠΗΞ καὶ ΒΑ'ΤΟΣ.

Ἀλώπηξ, φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο, πρὸς βοήθειαν, Βάτου. καὶ δὴ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἱμάξασα καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, Οἴμοι, καταφυγοῦσάν με γὰρ ἐπί σε, ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ a χεῖρον διέθηκας. ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ αὕτη, φησὶν ἡ Βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, b ὅσοι βοηθοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

a Κατὰ ἔργον subaudiri videtur.
b Subaudi εἰσὶ, *sunt*.

VIII.

ἈΛΩ'ΠΗΞ καὶ ΚΡΟΚΟ'ΔΕΙΛΟΣ.

Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. a Πολλὰ δὲ τοῦ Κροκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῆς τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γεγυμνασιαρχηκότων, ἡ Ἀλώ-

πηξ

πηξ ὑπολαβοῦσα, Ὦ τὰν, εἶπεν, ἀλλὰ κἂν μὴ λέγῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ ᵃπράγματα γίνεται.

a Πράγματα, vel ῥήματα, verba.

IX.

ἈΛΕΚΤΡΥΟ'ΝΕΣ καὶ ΠΕ'ΡΔΙΞ.

Ἀλεκτρυόνας τὶς ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος καὶ Πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλλόφυλος, ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν Ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μετὰ [a] μικρὸν κἀκείνους ἑώρακε μαχομένους, καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς εἶπεν, Ἀλλ᾽ ἔγωγε ἀπὸ [b] τοῦ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥᾳδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν

αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν c οἰκείων ἀπεχομένους.

a Subaudi χρόνον.
b Subuadi χρόνου ὄντος.
c Subaudi φίλων vel χρημάτων.

X.

ἈΛΩ΄ΠΗΞ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν a μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν, ἔφη, Ὦ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ b μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

a Melius μορμολυκείου.
b Subaudi πέπλασται, *ficta fuit*, vel γέγραπται, *scripta fuit*.

XI.

ΑΝΘΡΑΚΕΥ΄Σ καὶ ΓΝΑΦΕΥ΄Σ.

Ἀνθρακεὺς ἐπὶ τίνος οἰκῶν οἰκίας, ἠξίου καὶ Γναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι. Ὁ δὲ Γναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, Ἀλλ᾽ οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγωγε πρᾶξαι· δέδια γὰρ μήπως

πως ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον, ἀκοινώνητον.

XII.

ἉΛΙΕΓΣ.

Ἁλιεῖς εἷλκον σαγήνην· βαρείας δὲ αὐτῆς ὔσης, ἔχαιρον, καὶ ἐσκιρτῶν, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες· ὡς δ' ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ταύτην ἑλκύσαντες, τῶν μὴν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο, καὶ ἀλύειν, [a] οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον, ὅτι καὶ τἀναντία προϋπειλήφασιν. Εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, Μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι· τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη· καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει [b] τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

[a] Εἰς τοσοῦτον μέτρον, *in talem modum.*
[b] Εἰς τοσαῦτα μέτρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

XIII.

ΚΟΜΠΑΣΤΗ'Σ.

'ΑΝήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτȣ̃ γῆν ἐπανελθὼν, ἄλλά τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἀν τῇ [a] 'Ρόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον ȣ̉δεὶς [b] τῶν ἐπ' αὐτȣ̃ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι· πρὸς τȣ̃το δὲ καὶ μάρτυρας τȣ̀ς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν· τῶν δὲ παρόντων τὶς ὑπολαβὼν, ἔφη, Ὦ ȣ̃τος, εἰ ἀληθὲς [c] τȣ̃τ' ἐστὶν, ȣ̉δὲν δεῖ σοὶ μαρτύρων· Ἰδȣ̀ 'Ρόδος, ἰδȣ̀ καὶ τὸ πήδημα.

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τȣ̃ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστίν.

a Insula in Mari Mediterraneo ex adverso oræ Ægyptiæ.

b Integra phrasis est, τῶν ἐπ' αὐτȣ̃ τȣ̃ τόπȣ ὄντων, eorum, *qui in eo loco erant.*

c Subaudi ῥῆμα, *dictum.*

XIV.

'ΑΔΥ'ΝΑΤΑ.

'ΕΠΑΓΓΕΛΛΟ'ΜΕΝΟΣ.

'ΑΝὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν

θεῶν

θεῶν ἐδεῖτο, a ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνέμενος] εἰς θυσίαν. Τῆς δὲ γυναικὸς αὐτὲ πυθομένης, Καὶ πῦ σοι b ταῦτα, ἢν ὑγιαίνῃς; ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναςῆναί με ἐντεῦθεν, ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως κατεπαγγέλλονται, ἅπερ τελέσαι ἔργῳ ὀ προσδοκῶσι.

a Particula ὡς delenda videtur.
b Subauditur ἔςαι, *erunt*.

XV.

ΚΑΚΟΠΡΑ´ΓΜΩΝ.

ἈΝὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν a Δελφοῖς ἧκεν Ἀπόλλωνα, πειράσαι τῦτον βυλόμενος. Καὶ δὴ λαϐὼν ςρυθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῦτο τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔςη τε τῦ τρίποδος ἔγγιςα, καὶ ἤρετο τὸν θεὸν, λέγων, Ἄπολλον, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον ἔμπνυν ἐςὶν, ἢ ἄπνυν; βυλόμενος b ὡς εἰ μὲν ἄπνυν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ ςρυθίον· εἰ δ' ἔμπνυν, εὐθὺς ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο προσενεγκεῖν. Ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτῦ γνῦς

 ἐπίνοιαν,

ἐπίνοιαν, εἶπεν, Ὁπότερον, ὦ ὗτος, βέλει ποιῆσαι, ποίησον· παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τῦτο πρᾶξαι, ἤ τοι ζῶν, ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδεῖξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ [c] θεῖον ἀπαραλόγιστον, καὶ ἀλάθητον.

a Delphi Urbs Phocidis erant prope Parnassum montem, oraculo Apollinis clarissima.
b Particula ὡς delenda videtur.
c Subauditur χρῆμα· θεῖον χρῆμα, *quod divinum est*, scilicet *Deus*.

XVI.

ἉΛΙΕΙ͂Σ.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες ὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμυν καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. Εὐθὺς δὲ Θύννος, ὑπὸ τῶν μεγίσων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο, οἱ δὲ τῦτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς ἀνοχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

XVII.

XVII.

ΦΕ'ΝΑΞ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν ηὔξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, βȣ̃ς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν· οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τȣ̃τον βȣλόμενοι, τȣ̃ πάθȣς ἀπήλλαξαν. Ὁ δὲ ἀνασὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, σεάτινȣς βȣ̃ς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τȣ̃ βωμȣ̃ θεὶς ὁλοκαύτωσεν. Οἱ δὲ θεοὶ βȣλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, a ὄναρ ἐπισάντες αὐτῷ, εἶπον, Ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον· ἐκεῖ δὲ b Ἀττικὰς χιλίας εὑρήσεις· ἐκεῖνος δὲ διϋπνισθεὶς σὺν ἡδονῇ καὶ σπȣδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν. Ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς περιτυχὼν, ὑπ᾽ αὐτῶν συνελήφθη· c ἁλȣ̀ς δὲ ἤδη ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδέετο, χίλια χρυσίȣ τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνȣ́μενος· ὡς δὲ ȣ̓κ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

a Subauditur κατά.
b Subauditur δραχμάς.
c Ἁλȣ̀ς *captus* passivè, ut sæpè, usurpatur.

XVIII.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΙ.

ΒΑ'τραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο· θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεζήτουν ἑτέραν· καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ἅτερος θατέρῳ φησὶ, Συγκατέλθωμεν, ὦ οὗτος, εἰς τόδε τὸ φρέαρ. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, Ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε [a] ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

a Subauditur ὄν, *quae est.*

XIX.

ΓΕ'ΡΩΝ καὶ ΘΑ'ΝΑΤΟΣ.

ΓΕ'ρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, κἀπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν, ἀπειρηκὼς ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο· τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπιστάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν αὐτὸν [a] καλοίη, ὁ Γέρων ἔφη, Ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς μοί.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὢν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θάνατον ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

a Καλοίη Atticè pro καλοῖ.

XX.

ΓΡΑΥ͂Σ καὶ 'ΙΑΤΡΟ'Σ.

ΓΥνὴ Γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰσκαλεῖταί τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, a ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτὴν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν· εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν· ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ 'Ιατρὸς τῇ θεραπείᾳ· καθ' b ἡμέραν δὲ φοιτῶν c ὡς τὴν πρεσβύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην, ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἕν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος ὁσημέραι, ἀπῄει· ἡ μὲν οὖν Γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα καθ' d ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ e τέλος f παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι· τοῦ δ' 'Ιατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος, ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, Μᾶλλον μὲν οὖν, εἶπεν ἐκείνη, τὰ νῦν οὐδὲ

τιῦν βλέπω· Ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν g ἐμῶν κατὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν· νῦν δ', ὅτε μὲ σὺ βλέπειν φῇς, οὐδοτιοῦν ἐκείνων ὁρῶ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πράττουσι, h λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

s Particula ὡς delenda videtur.
b Ante ἡμέραν subauditur ἑκάστην, *unoquoque*.
c Ὡς Atticè pro πρὸς legitur, et εἰς.
d Subaudi ἡμέραν.
e Subauditur κατά.
f Subaudi τρόποις.
g Subaudi χρημάτων.
h Λανθάνουσιν ἐπισπώμενοι, *fallunt seipsos*, vel *latent seipsos afferentes*, vel *clam se sibi ipsis afferunt*, vel *negligunt sibi ipsis afferre*.

XXI.

ΓΕΩΡΓΟ'Σ καὶ ΠΑΙ'ΔΕΣ αὐτοῦ.

ΓΕωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ Παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη, Παῖδες ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν Βίον ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ', ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται, ζητήσαντες εὑρήσετε a πάντα· οἱ

μὲν

μὲν ἂν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ πȣ̃ κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλȣ γῆν, μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τȣ̃ πατρὸς, κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῷ μὲν ȣ̓ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐςι τοῖς ἀνθρώποις.

a Χρήματα subauditur.

XXII.

ΔΕΣΠΟ΄ΤΗΣ καὶ ΚΥ΄ΝΕΣ.

Ἀνήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτȣ̃ προαςείῳ ἀπολειφθεὶς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας, τȣ̃ δὲ χειμῶνος ἐπικρατȣ̃ντος, καὶ τȣ̀ς ἐργάτας βȣ̃ς σφάξας ἐθοινήσατο· οἱ δὲ Κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλȣς, φεύγωμεν ἀλλ᾿ ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. Εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν ȣ̓κ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, τȣ́τȣς μάλιςα φεύγειν

γειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, οἵτινες ἐδὲ τῶν a οἰκείων ἀπέχονται.

a Subaudi χρημάτων, vel φίλων, *amicis*, aut aliquid tale.

XXIII.

ΓΥΝΗ' καὶ "ΟΡΝΙΣ.

ΓΥνὴ χήρα τὶς Ὄρνιν εἶχεν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὠὸν αὐτῇ τίκτεσαν· νομίσασα δὲ, ὡς, εἰ πλείες τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλλοι, δίς τέξεται τῆς ἡμέρας, τἕτο πεποίηκεν· ἡ δ' Ὄρνις, πιμελὴς γενομένη, ἐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Ἐπιμῦθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν a πλειόνων ἐπιθυμεντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλεσι.

a Subaudi χρημάτων.

XXIV.

ΚΥΝΟ'ΔΗΚΤΟΣ.

ΔΗχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιήει ζητῶν. Ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνὲς, ὃ ζητεῖ, Ὦ ἕτος, εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βέλει, λαβὼν ἄρτον, καὶ τέτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς

πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος· κἀκεῖνος γελάσας ἔφη, Ἀλλ', εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν [a] ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

[a] Subaudi ὄντων, *qui sunt.*

XXV.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ καὶ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

ΔΥΟ Νεανίσκοι Μαγείρῳ παρεκάθηντο, καὶ δὴ τοῦ Μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἅτερος τούτων μέρος τὶ τῶν κρεῶν ὑφελόμενος εἰς τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον· ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ Μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι· ὁ δὲ Μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν, Ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τόν γ' ἐπιορκούμενον Θεὸν οὐκ οὐ λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε Θεὸν οὐ λήσομεν.

XXVI.

XXVI.

ἘΧΘΡΟΙ'.

ΔΥ'Ο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς ἔπλεον· ὧν ἅτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἅτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκάθηῖο· χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένȣ, καὶ τῆς νεὼς μελλέσης ἤδη καῖαποντίζεσθαι, ὁ [a] ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τȣ̃ δὲ πλοίȣ πρότερον μέλλει καῖαβαπῖίζεσθαι· τȣ̃ δὲ τὴν πρώραν εἰπόνῖος, Ἀλλ' ἔμοιγε ȣ̉κ ἔςι [b] λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάναῖος, εἴγε ὁρᾷν μέλλω πρὸ ἐμȣ̃ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκονῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων [c] ȣ̉δὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φρονῖίζȣσιν, εἰ τȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς μόνον εἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακȣμένȣς.

a Subaudi *καθήμενος, sedens.*
b Subaudi *πρᾶγμα, rem.*
c Exple *κατὰ πρᾶγμα ȣ̉δὲν, nullâ ratione.*

XXVII.

ΑΙ'ΛΟΥΡΟΣ καὶ ΜΥ'ΕΣ.

ἘΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, Αἴλȣρος τȣ̃το γνȣ̀ς ἧκεν ἐνῖαῦθα, καὶ [a] καθέκαςον

θέκαςον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν, οἱ δὲ καθ' [b] ἑκάςην ἑαυτὲς ἀναλισκομένες ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλες, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ [c] παντάπασιν ἀπολώμεθα, τῦ γὰρ Αἰλέρε μὴ δυναμένε δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. Ὁ δὲ Αἴλερος, μηκέτι τῶν Μυῶν καλιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτὲς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι, καὶ δὴ ἀπὸ πατταλε τινὸς ἀναβὰς ἑαυτὸν ἀπηώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. Τῶν δὲ Μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, Ὦ ἕτος, κᾂν θύλαξ γένῃ, ἐ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, ἐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

a Subaudi μῦν, *murem.*
b Subaudi ἡμέραν.
c Subaudiri videtur τρόποις, *omnibus modis.*

XXVIII.

ἈΛΩ'ΠΗΞ καὶ ΠΙΘΗΚΟΣ.

ἘΝ συνόδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο Πίθηκος· καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν [a] ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δ' αὐτῷ

αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο, τὸν Πίθηκον λαβοῦσα ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὕροι μὲν αὐτὴ, λέγουσα, θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μέντοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦτον ὁ νόμος δίδωσι· καὶ προυτρέπετο αὐτὸν, [b] ἅτε δὲ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι· ὁ δὲ ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν, ἐμέμφετο τὴν Ἀλώπεκα· ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες δυστυχήμασι περιπίπτουσι.

a Ἐχειροτονήθη propriè significat, *protensarum manuum suffragiis electus est.*
b Subaudi ὄντα, *ut qui Rex esset.*

XXIX.

ΘΥ'ΝΝΟΣ *καὶ* ΔΕΛΦΙ'Ν.

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ Δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἴς τινα νῆσον, ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ Δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν· ὁ δὲ

Θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν Δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν, Οὐκ ἔτι μοὶ ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοὶ τούτου, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

XXX.

ἸΑΤΡΟ'Σ καὶ ΝΟΣΩ͂Ν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε· τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν, Οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. Τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις, ἔφη, Βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε [a] ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μυθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν, καὶ μὴ, μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν, κατειρωνεύεσθαι.

[a] Subaudi ῥήματα, *verba.*

XXXI.

Ἰξευτὴς καὶ Ἔχις.

Ἰξευτὴς, ἰξὸν ἀναλαβὼν, καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. Ἰδὼν δὲ κιχλὰν ἐφ᾽ ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βουλόμενος, ἀφεώρα. Καὶ δὴ λαθὼν, Ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. Τῆς δ᾽ ὀργισθείσης, καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε, Δύστηνος ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ᾽ ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς [a] πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ᾽ ἑτέρων τοῦτ᾽ αὐτὸ πάσχοντες.

[a] Subaudi ἀνθρώποις οὖσι, *hominibus, qui sunt prope.*

XXXII.

ΚΥ'ΩΝ καὶ ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς Μαγειρεῖον, καὶ τοῦ Μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. Ὁ δὲ Μάγειρος, ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν, Ὦ οὗτος, ἴσθι, ὡς, ὅπου-

περ

περ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε· ἐ γὰρ ἀπ' ἐμȣ̃ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

XXXIII.

ΚΥ'ΩΝ καὶ ΛΥ'ΚΟΣ.

ΚΥ'ων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. Λύκȣ δ' ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος θήσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. Νῦν μὲν γὰρ, φησι, λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός· ἂν δὲ [a] μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλȣσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμȣς, κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγὼν, πιμελέστερος ἔσομαι, καί σοι ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι. Ὁ μὲν ȣ̃ν Λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε. Μέθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τȣ̃ δώματος τὸν Κύνα καθεύδοντα, καὶ στὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ Κύων, Ἀλλ', ὦ Λύκε, εἰ [b] τὸ ἀπὸ τȣ̃δε πρὸ τῆς ἐπαύλεώς με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμȣς ἀναμείνῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

a Χρόνου, *tempus*, subauditur.

b Sententia sic explenda videtur, κατὰ τὸ πρᾶγμα τὸ ἀπὸ τοῦδε χρόνου μέλλον ἔσεσθαι, *secundum id, quod posthac eventurum est.*

XXXIV.

ΚΥ'ΩΝ καὶ 'ΑΛΕΚΤΡΥΩ'Ν.

Κύων καὶ Ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον. Ἑσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν Ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβὰς, ὁ δὲ Κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. Τοῦ δὲ Ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ [a] εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, Ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ στᾶσα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου, ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διϋπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ Κύων αἰφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώ-

πων τὺς ἐχθρὺς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρυς πέμπυσι [b] παραλογιζόμενοι.

a Participium præteriti medii ponitur pro substantivo ἦθος, *mos*: ἔργον verò, *opus*, subaudiri videtur.
b Παραλογιζόμενοι, *falsis argumentis decipientes.*

XXXV.

ΛΕ'ΩΝ καὶ ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ.

ΛΕ'ων ἀκὺσας ποτὲ βατράχυ [a] μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσμείνας δὲ [b] μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν, πρὸ τῆς ὄψεως, δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

a Κατὰ μέγα βόημα, *secundum magnum clamorem*, explendum videtur.
b Subaudi χρόνον, *tempus.*

XXXVI.

ΛΕ'ΩΝ, καὶ Ὄ'ΝΟΣ, καὶ ἈΛΩ'ΠΗΞ.

ΛΕ'ων, καὶ Ὄνος, καὶ Ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. Πολλῆς ὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ Λέων τῷ Ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς· ὁ δὲ τρεῖς μερί-

δας ποιησάμενος ἐκ τῶν a ἴσων, ἐκλέξασθαι τέτες πρϐτρέπετο. Καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸν Ὄνον κατέφαγεν· εἶτα τῇ Ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. Ἡ δ᾽ εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ b βραχύ τι κατέλιπεν. Καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτὴν, Τίς σε, ὦ βελτίστε, διαιρεῖν ὅτως ἐδίδαξεν; Ἡ δ᾽ εἶπεν, Ἡ τῦ Ὄνϐ συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν c πέλας δυστυχήματα.

a Μοιρῶν, *partibus*, subaudiri videtur.
b Subauditur μέρος, *partem*.
c Sic exple, τῶν ἀνθρώπων ὄντων πέλας, *hominum, qui sunt prope*.

XXXVII.

ΛΕ'ΩΝ καὶ ἌΡΚΤΟΣ.

ΛΕ'ων καὶ Ἄρκτος ὁμϐ βϐνέβρῳ περιτυχόντες, περὶ τέτϐ ἐμάχοντο. Δεινῶς ἔν ὑπ᾽ ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, a ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιϊϐσα, πεπτωκότας αὐτϐς ἰδϐσα, καὶ τὸ βϐνεβρον ἐκ τῷ b μέσῳ κείμενον, c τϐτο διὰ μέσον ἀμφοῖν διαδραμϐσα,

δραμȣσα, καὶ ἁρπάσασα, φεύγȣσα ᾤχετο. Οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, Δείλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' Ἀλώπεκα ἐμοχθȣμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαίνȣσι.

a Pugnâ renuntiatâ. Sic Theocritus, Id. 22. lin. 129.

b Μέσῳ subaudi τόπῳ, vel χώρῳ, *loco*.

c Τȣ̃το malè locari videtur, et participio ἁρπάσασα debere præfigi.

XXXVIII.

ΜΑ'ΝΤΙΣ.

ΜΑ'ντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. Ἐπιστάντος δέ τινος αἴφνης, καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτȣ̃ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφῃρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας, καὶ δρομαῖος ᾔει· τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, Ὦ ȣ̃τος, εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτȣ̃ ȣ̓ προεμαντεύȣ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὲς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικȣ̃ντας· τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένȣς.

XXXIX.

ΜΥ'ΡΜΗΞ καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ'.

ΜΥ'ρμης διψήσας κατελθὼν εἰς πηγὴν, παρασυρεὶς ὑπὸ τȣ̃ ῥεύματος ἀπεπνίγετο. Περιστερὰ δὲ τȣ̃το θεασαμένη, κλῶνα δένδρȣ περιελθȣ̃σα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν, ἐφ' ȣ̃ καὶ καθίσας ὁ Μύρμηξ διεσώθη. Ἰξευτὴς δέ τις μετὰ [a] τȣ̃το τὲς καλάμȣς συνθεὶς ἐπὶ τὸ τὴν Περιστερὰν συλλαβεῖν ἤει, τȣ̃το δ' ὁ Μύρμηξ ἑωρακὼς, τὸν τȣ̃ Ἰξευτȣ̃ πόδα ἔδακεν· ὁ δὲ ἀλγήσας, τές τε καλάμȣς ἔρριψε, καὶ τὴν Περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

[a] Subaudi πρᾶγμα, rem.

XL.

ΝΥΚΤΕΡΙ'Σ, καὶ ΒΑ'ΤΟΣ, καὶ ΑΙ'ΘΥΙΑ.

Νυκ]ερὶς, καὶ Βάτος, καὶ Αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. Ἡ μὲν ἒν Νυκ]ερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ [a] μέσον· ἡ δὲ Βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ Αἴθυια τρίτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδρȣ̃ γενομένȣ, καὶ τῆς νεὼς περι]ραπείσης, πάντα ἀπολέσαν]ες, αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. Ἐξ [b] ἐκείνȣ τοίνυν ἡ μὲν Αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή πȣ τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἡ θάλατ]α· ἡ δὲ Νυκ]ερὶς τȣ̀ς δανειςὰς φοβȣμένη, τῆς μὲν ἡμέρας ȣ̓ φαίνε]αι, νύκ]ωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. Ἡ δὲ Βάτος τῆς τῶν [c] παριόν]ων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνε]αι, εἴ πȣ τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη, ζητȣ̃σα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ [d] ἃ σπȣδάζομεν, τȣ́τοις ἐς [e] ὕςερον περιπίπ]ομεν.

a Subauditur κέρδος, *lucrum*, vel ὄφελος, *utilitatem.*
b Subaudi χρόνȣ, *tempore.*
c Subauditur ὁδοιπόρων, *viatorum.*
d Subaudi πράγματα, *res.*
e Χρόνον, *tempus*, subauditur,

XLI.

XLI.

ΝΟΣΩ͂Ν καὶ ἸΑΤΡΟΣ.

Νοσῶν τὶς, καὶ ὑπὸ τȣ͂ Ἰατρȣ͂ ἐρωτώμενος, ὅπως διετέθη; [a] Πλέον εἶπε τȣ͂ [b] δέοντος ἱδρωκέναι. Ὁ δὲ [c] ἀγαθὸν ἔφη τȣ͂τ' εἶναι. Ἐκ δευτέρȣ δὲ παρ' αὐτȣ͂ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, φρίκῃ συσχεθεὶς, εἶπε, σφοδρῶς διατετινάχθαι. Ὁ δὲ καὶ τȣ͂τ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. Ἐκ δὲ τρίτων αὖθις ἐρωτηθεὶς, ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι· Ὁ δὲ καὶ τȣ͂το πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. Εἶτα τῶν [d] οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, Πῶς ἔχεις; Ἐγὼ, εἶπεν, ὦ ȣ͂τος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιϛα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τȣ̀ς πρὸς χάριν ἀεὶ βȣλομένȣς λέγειν.

a Εἰς πλέον μέτρον, *ad majorem modum.*
b Subaudi ἱδρῶτος, *sudore.*
c Post ἀγαθὸν, subaudi σημεῖον, *signum.*
d Subaudi φίλων, *amicis*, vel δȣ́λων, *servis*, vel συγγενῶν, *cognatis*, aut aliquid hujusmodi.

XLII.

ΞΥΛΕΥΟ'ΜΕΝΟΣ καὶ 'ΕΡΜΗ͂Σ.

Ξυλευόμενός τις παρὰ τῷ ποταμῷ τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. Ἀμηχανῶν τοίνυν, παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπώλεσεν, ἤρετο. Τοῦ δὲ μὴ τοῦτον εἶναι φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ μήδε τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ [a] τρίτου καταβὰς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένου, Ἑρμῆς ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην, πάντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. Ὁ δὲ παραγενόμενος, πάντα τοῖς ἐταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. Ὧν εἷς τὶς τὰ ἴσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανεὶς οὖν Ἑρμῆς κᾀκείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε; τοῦδε σὺν ἡδονῇ, καὶ ἀληθῶς ἥδ' ἐστὶ, φήσαντος, μισήσας ὁ Θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [b] ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, [c] τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

a Subaudi χρόνῳ, *tempore.*

b Sententia explenda videtur, εἰς ὅσον μέτρον, &c. εἰς τοσοῦτον μέτρον, &c. *ad quantam mensuram,* &c. *ad tantam,* &c.

c Subaudi χρῆμα, vel γένος; *genus divinum,* pro *Deo.*

XLIII.

ὌΝΟΣ καὶ ΚΗΠΩΡΟ'Σ.

Ὄνος ὑπηρετούμενος Κηπωρῷ, ἐπειδὴ [a] ὀλίγα μὲν ἤσθιε, [b] πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ηὔξατο τῷ Διῒ, ὥστε τοῦ Κηπωροῦ ἀπαλλαγεὶς, ἑτέρῳ ἀπεμπωληθῆναι δεσπότῃ. Τοῦ δὲ Διὸς ἐπακούσαντος, καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει, c πλέον, ἢ πρότερον, ἀχθοφορῶν, καὶ τόν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. Πάλιν οὖν ἀμεῖψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται. Εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ στεναγμῶν ἔφη, Οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἦν μοὶ, παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις μένειν·

μένειν· ὗτος γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέρμα μȣ καλεργάσεlαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιςα τȣ̀ς προτέρȣς δεσπότας οἰκέται ποθȣ̃σιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάϐωσι πεῖραν.

a Βρώματα, *cibos*, subaudiri videtur.

b Exple κατὰ πλεῖστα μοχθήματα, vel ἔργα, *secundùm plurimos labores*, vel *opera*.

c Κατὰ τὸ πλέον μέτρον, *ad majorem modum*.

XLIV.

ὈΡΝΙΘΟΘΗ'ΡΑΣ καὶ ΚΟΡΥΔΑΛΟ'Σ.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἵςη παγίδας, Κορυδαλὸς δὲ a τοιȣ̃τον πόῤῥωθεν ἰδὼν, ἐπυνθάνεlο, τί ποτ' ἐργάζοιlο. Τȣ̃ δὲ πόλιν κτίζειν φαμένȣ, εἶτα δὲ ποῤῥωτέρω ἀποχωρήσανlος καὶ κρυϐένlος, ὁ Κορυδαλὸς τοῖς τȣ̃ ἀνδρὸς λόγοις πιςεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἑάλω. Τȣ̃ δὲ b Ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόνlος, ἐκεῖνος εἶπεν, Ὦ ȣ̃τος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίσεις, ȣ̓ c πολλȣ̀ς εὑρήσεις ἐνοικȣ̃νlας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιςα οἶκοι,

καὶ πόλεις ἐρημῦνται, ὅταν οἱ προεςῶτες χαλεπαίνωσιν.

a Τῦτον, scribendum videtur.

b Pro ὀρνιθοθήρυ ab ὀρνιθοθήρας. Hic Genitivus in α propriè Doricus est: in his verò fabulis nullus est Dorismo locus. Alii etiam substantivi sunt in ας, qui formant genitivos in α, ut ὁ Βόῤῥας. gen. τῦ Βοῤῥα. ὁ πατρολοίας, *parricida*, τῦ πατρολοία, &c.

c Subaudi ἀνθρώπυς, *homines*.

XLV.

ΟΔΟΙΠΟ'ΡΟΣ.

Ὁδοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, ηὔξατο, εἰ ἄρα εὑρήσει τὶ, τὸ [a] ἥμισυ τύτυ τῷ [b] Ἑρμεῖ ἀναθήσειν. Περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μεςῇ Φοινίκων, καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνυς μὲν ἔφαγε. Τὰ δὲ τῶν Φοινίκων ὀςᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμῦ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν, τῦ γὰρ εὑρεθέντος [c] τὰ ἐκτὸς, καὶ ἐντὸς πρός σε διανενέμημαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, [d] πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ

τὺς Θεὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφιζόμενον.

a Subaudi μέρος, *partem.*

b Si Ἑρμεῖ, non Ἑρμῇ vera lectio sit, Ἑρμῆς imparisyllabicè inflecti videtur, quod fieri potest : ut Ἄρης, *Mars,* utroque modo inflectitur. *Mercurius* verò hîc nominatur, quia *lucro insperato* præsidebat ; unde Ἕρμαιον, scilicet κέρδος, *lucrum insperatum.*

c Exple, τὰ μέρη ἐκτὸς, καὶ ἐντὸς ὄντα, *partes, quæ extrà, et intrà sunt.*

d Subaudi ἐστὶ, *est,* vel γέγραπται, *scripta fuit,* vel πέπλασται, *ficta fuit.*

XLVI.

ΠΑΙ͂Σ καὶ ΜΗ´ΤΗΡ.

ΠΑῖς ἐκ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ Μητρί· τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ a μείζω κλέπτειν· b ἐπαυτοφώρῳ δὲ ποτε ληφθεὶς ἀπήγετο c τὴν πρὸς θάνατον· τῆς δὲ Μητρὸς ἑπομένης, καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο d βραχέα τινὰ τῇ Μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς οὖς. Τῆς δὲ ταχέως τῷ στόματι τοῦ Παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. Τῆς δὲ Μητρὸς, καὶ τῶν ἄλλων κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ εἰς τὴν Μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν, αὐτὴ γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέγονεν αἴτιος· εἰ

γὰρ, ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν, ἐπέπληξέ μοι, ἐκ ἂν, μέχρι [e] τέτων χωρήσας, νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν Θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ [f] μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

a Subaudi χρήματα.
b Ἐπαυτοφώρῳ melius disjungi potest, ἐπ' αὐτοφώρῳ, *in ipso facto.*
c Explere potes, ἀνὰ τὴν ὁδὸν πρὸς θάνατον ἡγεμένην, *per viam ad mortem ducentem.*
d Subaudi ῥήματα, *verba.*
e Subaudi κλεμμάτων, *furta.*
f Subaudiri videtur μέγεθος, *magnitudinem*, vel πλῆθος, *numerum.*

XLVII.

ΠΟΙΜΗ'Ν καὶ ΘΑ'ΛΑΣΣΑ.

ΠΟιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν Θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. Ἀπεμπωλήσας ἐν τὰ πρόβατα, καὶ Φοινίκων βαλάνες πριάμενος, ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδρᾶ γενομένε, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευέσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν Θάλατταν, μόλις [a] κενῇ τῇ νηῒ διεσώθη. Μετὰ δ' ἡμέρας ἐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, καὶ

καὶ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ γαληνιῶσα) τὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν οὗτος εἶπε, Φοινίκων αὖθις, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

a Subaudi ἐν, *in*, vel σὺν, *cum*, quæ præpositio sæpissimè non exprimitur. *Theoc.* Id. xxii. lin. 18.

XLVIII.

ῬΟΙᾺ καὶ ΜΗΛΕΆ.

Ῥοιὰ καὶ Μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον· πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων [a] μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ [b] πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, παυσώμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι, ποτὲ μαχάμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων στάσεσι, καὶ οἱ [c] μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναι [d] τι.

a Subaudi αὐτῶν, *illos*, post μωταξύ.
b Post πλησίον subaudi ὀντός.
c Subaudi τιμήματος, *pretii*.
d Subaudiri videtur χρῆμα ἔνδοξον, *res præclara*.

XLIX.

ʼΑΣΠΑʹΛΑΞ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι· φησὶν οὖν ποτὲ τῇ μητρὶ, συκαμινέαν, μῆτερ, ὁρῶ. Εἶτα αὖθίς φησι, λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι· a κᾀκτρίτου πάλιν, χαλκῆς, φησὶ, ψηφῖδος κτύπον ἀκούω. Ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὦ τέκνον, ὡς ἤδη καταμανθάνω, οὐ μόνον b ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων τὰ c ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

a Subaudi χρόνου· κᾀκτρίτου, pro καὶ ἐκ τρίτου.
b Ὄψεως, et ὀσφρήσεως, Attici sunt genitivii.
c Πράγματα, ut infra, πράγμασι.

L.

ΣΦΗʹΚΕΣ καὶ ΠΕʹΡΔΙΚΕΣ.

Σφῆκες καὶ Πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ᾽ αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν· οἱ μὲν Πέρδικες, σκάπτειν τὰς

ἀμπέλους.

ἀμπέλους. Οἱ δὲ Σφῆκες, κύκλῳ περιϊόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. Ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, Ἀλλ' ἔμοιγέ εἰσι δύο βόες, οἳ, μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν. Ἄμεινον οὖν ἐστιν ἐκείνοις δοῦναι, ἤπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος [a] πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ [b] μεγάλα.

a Subauditur ἐστὶ, *est*, vel γέγραπται, *scripta fuit*, ut suprà, fab. xlv.

b Integra phrasis videtur esse, κατὰ μέγαλα πήματα, *secundùm magna damna*.

LI.

ΤΑΩΣ καὶ ΚΟΛΟΙΟΣ.

ΤΩΝ ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, Ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ τὸ κάλλος [a] χειροτονεῖν· αἱρουμένων δὲ τοῦτον πάντων, Κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη, Ἀλλ' εἰ, σοῦ βασιλεύοντος, Ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος

κάλλος μόνον, ἀλλ' καὶ ῥώμην, καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

a Manuum protensarum suffragiis eligere, ut supra, fab. xxviii.

LII.

ΜΟΝΙΟ'Σ καὶ 'ΑΛΩ'ΠΗΞ.

Μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑςὼς δένδρυ, τὺς ὀδόντας ἔθηγεν. Ἀλώπεκος δ' ἐρομένης τὴν αἰτίαν, [a] ὅτι, μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, [b] τί τὺς ὀδόντας θήγει; ἔφη, Οὐκ ἀλόγως τῦτο ποιῶ, εἰ γάρ με κίνδυνος περιςαίη, ὔκυν με τηνικαῦτα, πρὸς τὺς ὀδόντας ἀκονᾷν, ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλ' μᾶλλον ἑτοίμοις ὖσι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

a Subaudi διὰ, *propter.*
b Τί, delendum videtur.

LIII.

ΚΟΡΥΔΑΛΟ'Σ.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλὺς, θρηνῶν ἔλεγεν, Οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, καὶ δυςήνῳ πτηνῷ! Οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινὸς, ὐκ ἄλλό τι τῶν

τιμίων,

τιμίων, κόκκος δὲ σίτε μικρὸς τὸν θάνατον μοι προὐξένησεν!

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὲς, διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισαμένες κίνδυνον.

a Subaudi κτημάτων, *possessionum*, vel κειμηλίων, *thesaurorum*.

LIV.

ΝΕΒΡΟ'Σ.

ΝΕβρός ποτε πρὸς τὸν ἔλαφον εἶπε, Πάτερ, σὺ καὶ μείζων, καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς [a] τέτοις [b] ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν. Τί δήποτ' ἒν ἔτω τέτες φοβῇ; κἀκεῖνος γελῶν εἶπεν, Ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῂς, τέκνον· ἓν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκέσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν, ὀκ οἶδ' ὅπως, ἐκφέρομαι.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὲς φύσει [c] δειλὲς ἐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

a Hoc est, πρὸς τῷ πεφυκέναι σε μείζονα, καὶ ταχύτερον, *præter quod major, et celerior à naturâ factus es.*

b Atticè pro ὑπερφυῆ.

c Subaudi γεγονότας, *qui facti sunt.*

LV.

ΛΑΓΩΟΙ' καὶ ΒΑ'ΤΡΑΧΟΙ.

ΟΙ Λαγωοί ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη, καὶ δειλίας πλέως. Καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. [a] Βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. Τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κατὰ [b] ταυτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν [c] ἐμπεσούμενοι, καὶ ἀποπνιγησόμενοι. Τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων, ὡς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ᾔσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγωῶν τὶς, ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων, ἔφη, Στῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. Ἤδη γὰρ, ὡς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἕτερ' ἐστὶ ζῶα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες, ἐξ [d] ἑτέρων χείρονα πασχόντων παραμυθοῦνται.

a Sic phrasis explenda videtur, ἔλεγον οὖν βέλτιον, &c. *Dixerunt igitur melius*, &c.

b Subaudi κατὰ δρόμον, *eodem cursu*.

c Futura secunda sunt; hoc passivum, illum medium.

d Subaudi ἀνθρώπων.

LVI.

LVI.

Ὄνος καὶ Ἵππος.

ΟΝΟΣ Ἵππον ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον, καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδ' ἀχύρων ἅλις ἔχων, καὶ [a] ταῦτα, πλεῖστα ταλαιπωρῶν· ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλος ἀνέβη τὸν Ἵππον, πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ [b] μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ Ἵππος πληγεὶς ἔκειτο. Ταῦτα ἑωρακὼς ὁ Ὄνος, τὸν Ἵππον, μεταβαλλόμενος, ἐταλάνιζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας, καὶ πλουσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων [c] φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους, τὴν πενίαν ἀγαπᾶν.

a Sic explenda videtur sententia, καὶ ταῦτα ἄχυρα εἶχε, κατὰ πλεῖστα μόχθήματα ταλαιπωρῶν, *et has paleas habebat secundùm plurimos labores defatigatus.*

b Exple, εἰς μέσον πλῆθος, *in mediam turbam.*

c Subaudiri videtur συναγόμενον, *concitatam.* Sic συνάγειν φθόνον, *concitare invidiam.* Demost.

LVII.

ΦΙΛΑ'ΡΓΥΡΟΣ.

Φιλάργυρός τις ἅπασαν αὐτῦ τὴν ὀσίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσῦν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτῦ, καὶ τὸν νῦν, καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. Τῶν δὲ ἐργατῶν τὶς αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ [a] γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. Μετὰ δὲ ταῦτα [b] κἀκεῖνος ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδῶν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας· τῦτον δέ τὶς ὀλοφυρόμενον ὅτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ ὅτως, εἶπεν, Ὦ ὅτος, ἀθύμει· ὀδὲ γὰρ ἔχων, τὸν χρυσὸν εἶχες· λίθον ὖν ἀντὶ χρυσῦ λαβὼν, θὲς, καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι· τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν. Ὡς ὁρῶ γὰρ, ὀδ', ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει [c] ἦσθα τῦ κτήματος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὀδὲν ἡ [d] κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις προσῇ.

[a] Πρᾶγμα *subauditur.*
[b] Pro καὶ ἐκεῖνος, per crasin.
[c] Ἦσθα, per paragogen pro ἦς.
[d] Subaudi ἐςὶ, vel ὠφέλλει, *prodest.*

LVIII.

LVIII.

ΧΗ͂ΝΕΣ καὶ ΓΕ'ΡΑΝΟΙ.

ΧΗ͂νες καὶ Γέρανοι ἐπὶ ταυτȣ͂ λειμῶνος ἐνέμοντο. Τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν Γέρανοι, κȣ͂φοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν· οἱ δὲ Χῆνες, διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγȣσιν, οἱ δὲ πλȣ́σιοι δȣλεύȣσιν ἁλισκόμενοι.

LIX.

ΧΕΛΩ'ΝΗ καὶ 'ΑΕΤΟ'Σ.

ΧΕλώνη Ἀετȣ͂ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. Τȣ͂ δὲ παραινȣ͂ντος πόῤῥω τȣ͂το τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαϐὼν ȣ͂ν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ᾽ ἀφῆκεν. Ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσȣ͂σα συνετρίϐη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐκ φιλονεικίας τῶν φρονιμωτέρων παρακȣ́σαντες ἑαυτȣ̀ς ἔϐλαψαν.

LX.

ΨΥ'ΛΛΑ.

Ψυ'λλα, ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὁ δὲ τὸν [a] Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὖθις ἀφαλλομένης, ϛενάξας, εἶπεν, Ὦ [b] Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ ȣ̓ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνιϛαῖς συνεργήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίϛων [c] τȣ̃ θείȣ δεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

a Ἡρακλῆς, parisyllabicè inflecti videtur, quasi primæ declinationis simplicium esset.

b Composita à κλεὸς *gloria*, dupliciter contrahuntur, ut Nominativo, Ἡρακλέης, ῆς. Gen. έεος, ȣ̃ς. Dat. έεϊ, έει, εῖ. Acc. εέα, έα, ῆ. Voc. έες, εῖς.

c Subaudi χρήματος, *rei.*

LXI.

ἜΛΑΦΟΣ

Ἔλαφος τὸν [a] ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ᾽ ἠιόνος ἐνέμετο, τὸν μὲν [b] ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν [c] ξηρὰν διὰ τȣ̀ς κυνηγέτας ἔχȣσα, τὸν δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν ȣ̓δὲν ὑπώπτευε. Παραπλέοντες δέ τινες,

καὶ τέτȣ ςοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξευσαν· Ἡ δ᾽ ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς, ὑφ᾽ ἧς μὲν [d] ἐδεδοίκει, μηδὲν παθȣ̃σα, ἣν δ᾽ ȣ̓κ ᾤετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκȣ̃ντα, ὠφέλιμα γίνεται· τὰ δ᾽ ὠφέλιμα βλαβερά.

a Subauditur κατὰ.
b Atticè pro ὑγιῆ.
c Subauditur χθόνα, vel γῆν, *terram.*
d Plusquam perfectum medium, cujus nullum thema reperitur.

LXII.

ἘΛΑΦΟΣ καὶ ΛΕ'ΩΝ.

Ἔλαφος κυνηγȣ̀ς φεύγȣσα, εἰς ἄντρον εἰσέδυ. Λέοντι δ᾽ ἐκεῖ περιτυχȣ̃σα, ὑπ᾽ αὐτȣ̃ συνελήφθη. Θνήσκȣσα δ᾽ ἔλεγεν, Οἴμοι, ὅτι, ἀνθρώπȣς φεύγȣσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικρȣ̀ς κινδύνȣς φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

LXIII.

LXIII.

ἜΛΑΦΟΣ καὶ ἌΜΠΕΛΟΣ.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ὑπ' Ἀμπέλῳ ἐκρύβη. Παρελθόντων δ' [a] ὀλίγον ἐκείνων, ἡ Ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς Ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. Τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὅπερ ἦν ἀληθὲς, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τὶ κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν Ἔλαφον. Ἡ δὲ θνήσκουσα, [b] τοιαῦτ' ἔλεγε· Δίκαια [c] πέπονθα, οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας ὑπὸ Θεοῦ κολάζονται.

[a] Subaudi χρόνον, *tempus*, vel δρόμον, cursum.
[b] Subaudi ῥήματα, *verba*.
[c] Πέπονθα, præteritum medium, à πάσχω.

LXIV.

ὌΝΟΣ καὶ ΛΕΩΝ.

Ὄνῳ ποτὲ Ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ Ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε, καὶ ὁ μὲν Λέων (φασὶ γὰρ τοῦτον

τὴν

τὴν ἀλεκτρύονος φωνὴν φοβεῖσθαι) ἔφυγεν. Ὁ δ' Ὄνος, νομίσας δι' αὐτὸν πεφυγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ Λέοντι. Ὡς δὲ πόῤῥω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἡ τοῦ ἀλεκτρύονος ἐφικνεῖτο φωνὴ, στραφεὶς ὁ Λέων τοῦτον κατεθοινήσατο. Ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα, Ἄθλιος ἐγὼ, καὶ ἀνόητος· πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὢν γονέων, τίνος [a] χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινουμένοι ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

a Subauditur διὰ, *propter*, ante χάριν.

LXV.

ΚΗΠΩΡΟ'Σ καὶ ΚΥ'ΩΝ.

Κηπωροῦ Κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν· Ὁ δὲ Κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνενεγκεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ· Οἰηθεὶς δ' ὁ Κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν Κηπωρὸν, στραφεὶς, ἔδακεν. Ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιὼν, Δίκαιά, φησι, πέπονθα, τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

LXVI.

ΣΥ͂Σ καὶ ΚΥ΄ΩΝ.

ΣΥ͂Σ καὶ Κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. Καὶ ἡ μὲν Σῦς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀναῤῥήξειν τὴν Κύνα. Ἡ δὲ Κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, Καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις, δηλοῖς γὰρ ὑπ᾽ αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἣ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γευσάμενον, οὐδ᾽ ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. Καὶ ἡ Σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ Θεὸς στέργουσά με. Τὸν γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον [a] παντάπασιν ἀποστρέφεται. Σὺ μέντοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα, καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν [b] ὀνείδη εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

a Τρόποις subaudiri videtur.

b Exple κατ᾽ αὐτῶν πεποιημένα, *sibi ingesta.*

LXVII.

LXVII.

ΣΥ͂Σ καὶ ΚΥ΄ΩΝ.

ΣΥ͂Σ καὶ Κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ Κύων εὔτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν ζώων. Καὶ ἡ Σῦς ὑπολυχθεῖσα πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι, ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

LXVIII.

ὌΦΙΣ καὶ ΚΑΡΚΙ͂ΝΟΣ.

ΟΦΙΣ Καρκίνῳ συνδιῃτᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος· ὁ μὲν οὖν Καρκῖνος ἁπλοῦς ὢν [a] τὸν τρόπον, μεταβαλλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδόλως ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. Ἐπιτηρήσας δ' ὁ Καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ ὅσον [b] αἰὸν τε πιέσας, φονεύει. Τοῦ δ' Ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν, οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

a Subauditur κατά.

b Sic phrasis integra fieri posse videtur, καθ' ὅσον οἷόν τε ἦν πιέσαι, πιέσας φονεύει, *quantum fieri potuit, ut comprimeret, compressum interfecit.*

LXIX.

ΠΟΙΜΗ'Ν, καὶ ΛΥ'ΚΟΣ.

ΠΟιμὴν νεογνὸν Λύκου σκύμνον εὑρὼν καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δ' ηὐξήθη, εἴ ποτε Λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν a ἔσθ' ὅτε, μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν Λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, b οἷα δὴ Λύκος, συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν. Εἰ δὲ μὴ Λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο. Ἕως ὁ Ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος ἐ τρέφει.

a Post ἐςὶ, χρόνος videtur subaudiri, ut phrasis sic expleatur, ἐςὶ χρόνος, ὅτε, *est tempus, quando.*

b Sic sententia explenda videtur, καθ' οἷα μέγα δὴ λύκος ὢν, *ex eo, quod lupus erat.*

LXX.

ΛΕ'ΩΝ καὶ ΛΥ'ΚΟΣ.

ΛΕ'ΩΝ γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. Παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα, πλὴν ἀλώπεκος, τἄλλα τῶν ζώων. Ὁ τοίνυν Λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ Λέοντι τῆς Ἀλώπεκος, a ἅτε δὴ παρ' ἐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. Ἐν b τοσέτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ Ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τῦ Λύκυ ῥημάτων. Ὁ μὲν ἐν Λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. Ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καί τις, ἔφη, τῶν συνελθόντων c τοσῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περινοςήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπέρ σῦ παρ' ἰατρῦ ζητήσασα, καὶ μαθῦσα; τῦ δὲ Λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν

εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ Λύκον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν [d] ἀμφίεσῃ. Καὶ τοῦ Λύκου αὐτίκα νεκροῦ κειμένου, ἡ Ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε, Οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑτέρου μηχανώμενος, καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

[a] Supplendum videtur καθ' ἅτινα πράγματα, *quoad ea, in quibus neglexisset.*

[b] Subauditur χρόνω.

[c] Supplendum videtur εἰς τοσοῦτον μέρος, *tantum.*

[d] Post verbum ἀμφιέσῃ, εὖ ἕξει, *res se bene habebit,* vel εὖ ἕξεις, *bene tibi erit,* subaudiri videtur. Vide *Sanct. Luc.* cap. xiii. com. 9. Vide etiam *Hom.* Il. lib. α. ver. 135. et *Aristoph.* Plut. 468. et *Xenoph.* Cyri Instit. lib. viii. cap. 7.

LXXI.

ΓΥΝΗ'.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε, τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, [a] τοιόνδε τι σοφίζεται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ [b] δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν. Ἡνίκα δ'

αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐσοχάσατο, προσελθοῦσα, τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου· ἐκείνου δὲ φήσαντος, τίς ᶜ ὁ τὴν θύραν κόπτων; ἡ Γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρειμι. Κἀκεῖνος, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὦ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε. Λυπεῖς γάρ με ᵈ βρώσεως, ἀλλὰ μὴ ᵉ πόσεως μνημονεύων· ἡ δὲ τὸ στῆθος πατάξασα, Οἴμοι τῇ δυστήνῳ, φησὶν, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα. Σὺ γὰρ, ἄνερ, οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. ᶠ Ἔστι γὰρ, ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

a Σ φισμα subintelligi videtur.
b Κατὰ subauditur.
c Ἐστὶν subauditur.
d e Attici Genitivi sunt.
f Subaudi χρόνος, *tempus*.

LXXII.

ΚΥ΄ΚΝΟΣ.

Ἀνὴρ εὐπορῶν Χῆνά τε ἅμα, καὶ Κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς ᵃ αὐτοῖς μέντοι· Τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἕνεκεν.

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ δὲ ἔδει τὸν χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. Ὁ δὲ Κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, [b] ᾄδει τι μέλος, θανάτου προοίμιον. Καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ [c] μουσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

a Subaudiri videtur ἔργοις, *operibus.*

b Secundum figmentum poetarum, qui cygnos suaviter canere sæpissime affirmant. Hodierni quidem cygni raucum quiddam et injucundum strepunt.

c Subauditur τέχνη, *ars.*

LXXIII.

ΑἸΘΙΌΨ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος· καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβάλλειν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ [a] τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προῆλθον [b] τὴν ἀρχήν.

[a] Τὸ πονεῖν, ponitur pro ὁ πόνος ut νοσεῖν, pro τὴν νόσον· utrumque definitivum accusativum αὐτὸν subauditum habet, ut τὸ αὐτὸν πονεῖν παρεσκεύασεν. Τὸ αὐτὸν νοσεῖν ᾗ hoc verò verbatim Latinè reddi nequit.

[b] Subauditur κατά.

LXXIV.

ΧΕΛΙΔΩ'Ν καὶ ΚΟΡΩ'ΝΗ.

ΧΕλιδὼν καὶ Κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. Ὑπολυχοῦσα δὲ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν, Ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

LXXV.

ΒΟΥ'ΤΑΛΙΣ.

ΒΟύταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο· νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ

 ᾄδει·

ᾔδει· τῆς δὲ μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γὰρ ποτὲ ᾄδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' [a] ἐκείνου ἐσωφρονίσθη· ἡ νυκτερὶς εἶπεν, Ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν [b] ὄφελος; ἀλλὰ πρὶν ἢ [c] συλληφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόνητος ἡ μετάνοια.

a Subaudi χρόνου, *temporis.*
b Subauditur ἐστὶ, vel μέλλει ἔσεσθαι, *futurum est.*
c Ante συλληφθῆναι subauditur Accusativus σέ.

LXXVI.

ΚΟΧΛΙ'ΑΙ.

Γεωργοῦ παῖς ὤπτα κοχλίας· ἀκούσας δὲ αὐτῶν τριζόντων, ἔφη, Ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιστον.

LXXVII.

ΓΥΝΗ' καὶ ΘΕΡΑ'ΠΑΙΝΑΙ.

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα,

πρὸς

πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. Αἱ δὲ συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν, δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. Συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς [a] δεινοῖς· ἡ γὰρ δεσπότις, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, [b] ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα κακῶν αἴτια γίγνεται.

[a] Subauditur πράγμασι, *rebus.*
[b] Κατὰ χρόνον, subaudiri videtur.

LXXVIII.

ΓΥΝΗ' ΜΑ'ΓΟΣ.

Γυνὴ μάγος, θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. [a] Γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας εἷλον, καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον. Ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν, ἔφη, Ἡ τὰς τῶν Θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

a Fortè sententia debeat sic expleri; γραψάμενοι δέ τινες ἐπ' αὐτὴν δίκην περὶ ἀσεβείας, vel γραφὴν ἀσεβείας, *cum scriptam impietatis accusationem aliqui attulissent.* Vide Luciani Necyomant. cap. 2.

LXXIX.

ΓΑΛΗ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην· ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο· ἡ δὲ ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαίρειν, ἄχρις [a] οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος [b] πρὸς τοὺς, ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

a Subauditur χρόνου, *temporis.*

b Subauditur ἐστὶ, vel πέπλασται, vel γέγραπται.

LXXX.

LXXX.

ΓΕΩΡΓΟ'Σ.

ΓΕωργός τις σκάπτων χρυσίῳ περιέτυχε· καθ' [a] ἑκάστην ὖν τὴν γῆν, ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθεὶς, ἔστεφε. Τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστᾶσα, φησὶν, Ὦ ὖτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἅπερ ἐγώ σοι δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς [b] μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρους χεῖρας τοῦτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ', ὅτι τηνικαῦτά με, τὴν Τύχην, μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

a Subaudi ἡμέραν.
b Post μεταβάλοι, subaudi ἑαυτόν.

LXXXI.

ὉΔΟΙΠΟ'ΡΟΙ.

ΔΥ'Ο τινὲς κατὰ a τ' αὐτὸν ὡδοιπόρουν· καὶ, b θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, c ἅτερος, ὁ μὴ εὑρὼν, παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὕρηκα, ἀλλ' εὑρήκαμεν· μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκό-

των, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν. ἀπολώλαμεν· ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα, λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ, καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα, ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

a Subaudiri videtur δρόμον, *cursum*, vel τόπον, *locum*, vel χρόνον, *tempus*.

b Pro τοῦ ἑτέρου.

c Pro ὁ ἕτερος.

LXXXII.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΔΥ'Ο Βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. a Ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἷς ἐν βαθείᾳ, καὶ πόῤῥω b τῆς ὁδοῦ λίμνῃ· ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ c λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος, πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων, Δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, ἕως οὗ συνέβη, ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς [d] φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ [e] τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

a Miram quandam vicinitatem hîc describit fabularum auctor, si quidem illa procul à viâ, hæc in ipsâ viâ pasta fuerit.

b Ante τῆς ὁδοῦ, subaudi ἀπεχούσῃ, *longè à viâ distante.*

c Post λίμνῃ, subaudi νεμομένου, *pastâ.*

d Subaudi ἔργοις, *operibus.*

e Subauditur ἔθος, *morem*, vel ἔργον, *opus.*

LXXXIII.

ΜΕΛΙΤΤΟΥΡΓΟΊΣ.

ΕἼΣ μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν, τοῦ κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, ἑστήκει τὸ b κατ᾽ αὐτὰς διερευνώμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ [c] τὰ χείριστα διετίθουν· ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, Κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνοιαν τὲς ἐχθρὲς μὴ φυλαττόμενοι, τὲς φίλες, ὡς ἐπιβέλες, ἀπωθένται.

a Subauditur δεσπότε, *domino*.

b Post τὸ, ἔργον δρώμενον, *id quod factum fuit*, vel aliquid ejusmodi, subintelligi videtur.

c Post τὰ χείριστα—κατὰ ἀδικήματα, *injurias*, vel πράγματα, *res*, vel ἔργα, *opera*, subaudiri videtur.

LXXXIV.

'ΑΛΚΥΩ'Ν.

'Αλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλεσα, ἐνεοττοποιήσατο. 'Εξελθέσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρε κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ, ταύτην ἐπικλύσασαν, τὲς νεοττὲς διαφθεῖραι. 'Η δ' ἐπανελθέσα, καὶ γνέσα τὸ a πραχθὲν, εἶπε, Δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν, ὡς ἐπίβελον, φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι b πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα!

'Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, c λανθάνουσι πολλῷ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις c ἐμπίπτοντες.

a Πρᾶγμα, *rem*, subauditur.
b Subauditur ἐν μέτρῳ, *magnâ ex parte.*
c *Sensim incidunt : latent se ipsos, dum incidunt ; fallunt se ipsos, dum incidunt : negligunt incidere.*

LXXXV.

ἉΛΙΕΥ´Σ.

Ἁλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. Διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν a δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τὶς, θεασάμενος b τοῦτο c ποιοῦντα, ἐμέμφετο, ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα, καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα d πίνειν. Καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, Ἀλλὰ, εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δη-

μαγωγοὶ τότε μάλιςα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς ςάσιν περιάγωσιν.

a Τῶν ἀνθρώπων *hominum.*
b Subauditur πρᾶγμα, *rem.*
c Ante ποιῆντα, subauditur αὐτόν.
d Subauditur ante πίνειν, ἑαυτόν, vel τινὰς, vel τὰς γείτονας, *vicinos.*

LXXXVI.

ΠΙ'ΘΗΚΟΣ καὶ ΔΕΛΦΙ'Σ.

Ἔθους ὄντος τοῖς a πλέουσι b Μελιταῖα κυνίδια, καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τὶς εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον. Γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. Δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν ἀνεῖχε, διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. Ὡς δὲ κατὰ τὸν c Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων d ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ e τὸ γένος ἐςὶν Ἀθηναῖος. Τοῦ δὲ f εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι g γονέων, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίςαται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν,

γειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ, καὶ συνήθη. Καὶ ὁ Δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν, ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾷν νομίζουσιν.

a Subaudi ἀνθρώποις, *hominibus.*

b Μελιταῖα κυνίδια, catulos è Melitâ, insulâ maris Adriatici, Dalmatiæ adjacente petitos. Hi catuli in deliciis olim fuere, teste Athenæo.

c Πειραιᾶ Atticè à Nom. Πειραιεύς.

d Suadente Themistocle, constitutum.

e Subauditur κατά.

f Subauditur ἑαυτὸν εἶναι Ἀθηναῖον, vel εἶναι Ἀθηναῖος, *se esse Atheniensem.*

g Post τετυχηκέναι, subaudiri videtur γεγονότα ἐκ, *natum ex,* &c.

LXXXVII.

ΜΥΓΑΙ.

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, Μυῖαι προσπτᾶσαι κατήσθιον. Ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον. Ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, [a] ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

a Subauditur διὰ, *propter.*

LXXXVIII.

ἙΡΜΗ͂Σ καὶ ἈΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟ´Σ.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς [a] Ἀγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, [b] πόσου τὶς αὐτὸ πρίασθαι δύναται. Τοῦ δὲ εἰπόντος, [c] Δραχμῆς, γελάσας, [d] Πόσου τὸ τῆς Ἥρας; ἔφη· εἰπόντος δὲ, [e] πλείονος· ἰδὼν καὶ τό ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς, ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι Θεῶν, καὶ κερδῷος, πολὺν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. Ὁ δ' Ἀγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν [f] τούτους ὠνήσῃ, τοῦτον [g] προσθήκην σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν ὀδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

a Subaudi ἐργαστήριον, *officinam.*

b Subauditur ἀντὶ μισθοῦ, *quo pretio.*

c Subauditur ἀντὶ, *pro.*

d Ἀνδριάντας, *statuas*: sic τὸ ἀνδρίας, ab ἀνὴρ, *vir*, Deorum imaginibus malè convenire videatur; Θεὸς, *Deos*, subaudire forte licebit.

e Εἰς subaudiri videtur ante προσθήκην.

LXXXIX.

ἙΡΜΗ͂Σ καὶ ΤΕΙΡΕΣΙ'ΑΣ.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν a Τειρεσίου b μαντικὴν, εἰ ἀληθής ἐστι, γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἧκεν c ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ, ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτὸν κατήχθη. Τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν, ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος καὶ τούτῳ παρῄνει d φράζειν αὐτῷ, ὅντινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. Ὁ δὲ Ἑρμῆς, e τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος Ἀετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ f δεξιὰ διϊπτάμενον, ἔφρασε. Τοῦ δὲ φήσαντος, μὴ πρὸς αὐτοὺς g εἶναι τοῦτον, ἐκ δευ-

τέρȣ Κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρȣ καθημένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπȣσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν καλακύπ]ȣσαν, καὶ τῷ μάν]ει φράζει. Καὶ ὃς ὑπολυχὼν εἶπεν· Ἀλλ' αὕτη γε ἡ Κορώνη διόμνυ]αι τόν τε ȣ̓ρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σύ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βȣ̃ς.

Ἐπιμύθιον.

Τȣ́τῳ τῷ λόγῳ χρήσαι]ο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπ]ην.

a Insignis Thebanorum Propheta.

b Subauditur τέχνην.

c Atticè ὡς pro πρὸς ponitur: secundum verò nonnullos, πρὸς subauditur post ὡς.

d Ipse enim oculis captus erat.

e Forte κατὰ τὸ μὲν πρῶτον θέαμα, primo quidem visu, vel κατὰ τὸ μὲν πρῶτον μέρος τȣ̃ θεάσασθαι, primâ quidem parte augurium videndi.

f Subauditur μέρη τȣ̃ ȣ̓ρανȣ̃, *partes cœli,* vel αἰθέρος, *ætheris.*

XC.

ΚΥ'ΝΕΣ.

a Ἔχων τὶς δύο Κύνας, τὸν μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν· καὶ δὴ, πο]ε ὁ θηρευ]ικὸς ἤγρευέ a τι, καὶ ὁ οἰκȣρὸς συμμε]εῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. Ἀγανακ]ȣ̃ν]ος

νχηθένλος δὴ τȣ͂ θηρευλικȣ͂, b κἀκεῖνον ὀνειδίζοιλος, εἴ γε αὐτὸς μὲν καθ' c ἑκάςην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ, a μηδὲν πονῶν, τοῖς αὐτȣ͂ τρέφελαι πόνοις· Ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε, Μὴ ἐμὲ ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφȣ, ὅς ȣ̓ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνȣς ἀλλοlρίȣς ἐσθίειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νεῶν οἱ μηδὲν ἐπιςάμενοι, ȣ̓ μεμπlοί εἰσιν, ὅταν αὐτȣ̀ς οἱ γονεῖς ȣ̓́τως ἀγάγωσιν.

a Subaudiri videtur *βρῶμα, cibum.*
b Κἀκεῖνον pro καὶ ἐκεῖνον, per crasin.
c Subauditur ἡμέραν.
d *Κατά μηδὲν ἔργον, secundum nullum laborem.*

XCI.

ἈΝΗ'Ρ καὶ ΓΥΝΗ'.

ΕΧΩΝ τὶς γυναῖκα, πρὸς τȣ̀ς a κατ' οἶκον ἅπανlας ἀπεχθῶς b ἔχȣσαν, ἠβȣλήθη γνῶναι, εἰ καὶ πρὸς τȣ̀ς παlρώȣς οἰκέτας ἔτω διάκειlαι· διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγȣ προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποςέλλει πατέρα. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθȣ́σης

 αὐτῆς,

αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τοὺς c ἐκεῖ διεγένετο. Τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες μὲ ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν εἶπε, Ἀλλ', ὦ d γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾷν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν e μικρῶν τὰ μεγάλα, f κἀκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

a Ζῶντας, *viventes*: vel aliquid simile subauditur.

b Ἑαυτὴν, *seipsam*, subintelligitur.

c Ὑπάρχοντας, *qui erant*, subauditur.

d Vocativus singularis; à genitivo veteris nominativi γυναὶξ formatus, abjectâ terminatione κος.

e Subauditur πραγμάτων, et πράγματα, ante μέγαλα et ἄδηλα.

f Κἀκ pro καὶ ἐκ, per crasin.

XCII.

ἜΡΙΦΟΣ καὶ ΛΥ'ΚΟΣ.

Ἔριφος ὑστερήσασα a τῆς ποίμνης, ὑπὸ Λύκου κατεδιώκετο. Ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, Ὦ Λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι, ὅτι σὸν

βρῶμα

βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ αἠδῶς ἀποθάνω, αὔλησον πρῶτον, ὅπως ὀρχήσωμαι. Τȣ͂ δὲ Λύκȣ αὐλȣ͂ντος, καὶ τῆς Ἐρίφȣ ὀρχȣμένης, οἱ κύνες ἀκȣ́σαντες, τὸν Λύκον ἐδίωκον. Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, τῷ Ἐρίφῳ φησὶ, Δικαίως b ταῦτά μοι γίνεται· ἔδει γάρ με, μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ c τῶν μὲν, πρὸς ἃ πεφύκασιν, ἀμελȣ͂ντες, τὰ δὲ ἑτέρων d ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυστυχίαις περιπίπτȣσιν.

a Subauditur ἀπό.
b Δυστυχήματα, *infortunia*, subauditur.
c Subauditur πραγμάτων, vel ἔργων, *opera.*
d Subauditur ἀνθρώπων.

XCIII.

ΚΑΡΚΙ͂ΝΟΣ καὶ ἈΛΩ΄ΠΗΞ.

ΚΑρκῖνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπȣ. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττȣσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθȣ͂σα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη,

Ἀλλ᾽ ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς, θαλάττιος ὤν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλειπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

XCIV.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΎΣ.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, a ᾠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι· καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν, καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. b Ἀφικόμενος δ᾽ ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς c ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ

ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, c ἐδενὸς ἄξιοί εἰσι.

a Ὤήθη εὔφωνος εἶναι, frequentissimus Atticismus pro ᾤήθη ἑαυτὸν εἶναι εὔφωνον. Sic Ovid. lib. XIII. lin. 141. retulit Ajax esse Jovis Pronepos, et Hor. lib. III. Od. XXVII. lin 73. sic Catul. et alibi passim.

b Nominativus, secundum aliquos, absolutè ponitur.

c Τιμήματος, *pretii*.

XCV.

ΚΛΕ'ΠΤΑΙ.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, ἐδὲν εὗρον, εἰ μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ, τῦτον λαβόντες, ἀπῄεσαν. Ὁ δὲ, μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, a χρήσιμος εἶναί τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὲς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν, Ἀλλὰ διὰ τῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνες γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς ἐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

a Vide notam superioris Fabulæ.

XCVI.

XCVI.

ΚΟΡΩ'ΝΗ καὶ ΚΟΡΑ'Ξ.

ΚΟρώνη φθονήσασα Κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ, ὡς προλέγοντι τὸ [a] μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον, καὶ στᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. Τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη, Ἀπίωμεν, ὦ οὗτοι, Κορώνη γάρ ἐστιν, ἥτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν [b] ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ [c] γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

a Subauditur πρᾶγμα ἔσεσθαι, *rem futuram*.

b Subaudi τιμῶν, *honores*.

c *Debent ludibrium*, hoc est, *pro ludibrio non possunt non haberi*. Vide Hor. lib. I. Od. XIV. lin. 16.

XCVII.

XCVII.

ΚΟΡΩ'ΝΗ καὶ ΚΥ'ΩΝ.

Κορώνη Ἀθηνᾷ θύεσα, κύνα ἐπὶ ἑςίασιν ἐκάλει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, Τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ [a] Θεὸς ὅτω σε μισεῖ, ὡς [b] κἀκ τῶν συντρόφων σοὶ οἰωνῶν τὴν πίςιν περιελεῖν· καὶ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὸν, Διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

[a] Θεὸς utriusque generis est. Sic Hom. lib. I. lin. 516. Θεὸς de Thetide. Sic Virg. lib. II. lin. 632. Deus de Venere, et lib. VII. lin. 498. Deus de Furiâ.
[b] Κἀκ pro καὶ ἐκ per crasin.

XCVIII.

ΚΟ'ΡΑΞ καὶ ῎ΟΦΙΣ.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ Ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. Τοῦ δὲ ἐπιςραφέντος, καὶ δακόντος

κόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε, Δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὗρον [a] ἕρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι!

'Επιμύθιον.

Ὁ [b] μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὕρησιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

a Ἕρμαιον ab Ἑρμῆς, *Mercurius*, qui insperato lucro præsidebat. Adjectivum esse videtur, et κέρδος, *lucrum*, subintelligi.

b Subauditur ἐστὶ, vel γέγραπται, vel πέπλασται.

XCIX.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ'.

ΚΟλοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. Αἱ δὲ, [a] μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. Ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίουσαι. Καὶ ὃς, ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς Κολοιοὺς πάλιν. Κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα

αὐτὸν

αὐτὸν ἐκ ἐπιγνόντες, τῆς μετ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὥστε [b] δυοῖν [c] ἐπιθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς [d] τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένες, ὅτι ἡ πλεονεξία, πρὸς τῷ [e] μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

a Μέχρι ὅσε χρόνε, *donec*, supplendum videtur.
b Subaudi διαίταιν.
c Subauditur κολοιόν.
d Subaudi χρήμασι, *possessionibus.*
e Κατὰ μηδὲν πρᾶγμα.

C.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ.

Κολοιόν τις συλλαβὼν, καὶ δήσας αὐτῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτῦ παρέδωκε παιδί· ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς [a] ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτῦ καλιάν. Περιειληθέντος δὲ τῦ δεσμῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη,

Δείλαιος

Δείλαιος ἔγωγε! ὃς τὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς στερήσας!

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς, b ἔσθ' ὅτε, c μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

a Subaudi χρόνον, *tempus*.
b 'Εστὶ χρόνος, ὅτε, *est tempus, quo*.
c Subaudi ἐκ.

CI.

ΖΕΥ'Σ καὶ ἙΡΜΗ͂Σ.

ΖΕΥ'Σ Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγχεῖν. Ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, a ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. 'Επεὶ δὲ, μόνου τοῦ b σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ καταλέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν, ἐνέχεεν αὐτῷ· c κἀκ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

'Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος d πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

a Subaudi μέρος, *partem*, vel μέτρον, *mensuram*.
b Σκυτέως, Atticè pro σκυτέος.
c Καὶ ἐκ τούτου χρόνου, *et ex hoc tempore.*
d Subaudi ἐστὶ, vel γέγραπται, vel πέπλασται.

CII.

ΖΕΥ'Σ.

ΖΕΥ'Σ γάμους τελῶν πάντα τὰ ζῶα εἱστία. Μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, a τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐ παρεγένετο. Τῆς δὲ εἰπούσης, b Οἶκος φίλος, b οἶκος ἄριστος· ἀγανακτήσας κατ᾽ αὐτῆς, κατεδίκασε, τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ᾽ ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ᾽ ἄλλοις πολυτελῶς.

a Διὰ subauditur, *propter.*
b Subaudi κατεῖχε με *detinuit me,* vel aliquid ejusmodi.

CIII.

ΛΥ'ΚΟΣ καὶ ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ.

ΛΥ'ΚΟΣ ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος Πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. Εἰ γὰρ σύ μοι, φησὶ, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. Τὸ δὲ ὑπολυχὸν ἔφη, Ἀλλ', ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοὶ, σύ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

CIV.

ΛΑΓΩΟΙ'.

ΛΑγωοί ποτε πολεμοῦντες Ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν Ἀλώπεκας. Αἱ δὲ ἔφασαν, Ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐστὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε;

Ἐπι-

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

CV.

ΜΥ'ΡΜΗΞ.

ΜΥ'ρμηξ ὁ a νῦν, τὸ b παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν, καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς c προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφῃρεῖτο. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὁ Μύρμηξ καλεῖται. Ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. Μέχρι γὰρ d τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας περιϊὼν τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσει πονηροὶ, κἂν e τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

b Ὢν subauditur, participium ab εἰμὶ, *sum*.

b Supplendum videtur κατὰ τὸ γένος, *quoad antiquum genus.*

c Subaudi ἑαυτὸν, *seipsum*, vel τὸν νῦν, *animum suum intendens.*

d Subauditur χρόνυ ὄντος, *usque ad tempus præsens.*

e Forte suppleri potest, τά μέρη τὰ μάλιςα αὐτοῖς προσήκοντα, *secundum eas partes, quæ maximè ad eos pertinent.*

CVI.

ΝΥΚΤΕΡΙ'Σ καὶ ΓΑΛΗ῀.

Νυκτερὶς, ἐπὶ γῆς πεσῦσα, ὑπὸ Γαλῆς συνελήφθη, καὶ μέλλυσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. Τῆς δὲ φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν, ὐκ [a] ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι· καὶ ὕτως ἀφείθη. Ὕςερον δὲ πάλιν πεσῦσα, καὶ ὑφ᾽ ἑτέρας συλληφθεῖσα Γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο· τῆς δὲ εἰπύσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ Μῦς, ἀλλὰ Νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι· καὶ πάλιν ἀπελύθη. Καὶ ὕτω συνέβη, δὶς αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένυς, ὡς οἱ τοῖς

καιροῖς

καιροῖς [b] συμμετασχηματιζόμενοι πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

a Nominativi post infinitivum εἶναι, vide notam in fab. xciv.

b A σὺν *cum*, μετὰ, *trans*, et σχῆμα, *forma* vel *habitus*.

CVII.

ʻΟΔΟΙΠΟ'ΡΟΙ.

ʻΟΔοιπόροι, κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν· [a] κᾀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόῤῥωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. Διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, Ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν [b] ὂν προσεδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ [c] ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, [d] οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

a Per crasin, pro καὶ ἐκεῖθεν.

b Ὄφελος, *commodum*, vel κέρδος, *lucrum*, subauditur videtur.

c Τόπου, *loco*, forte subauditur.

d Subaudi τιμήματος, *pretii*.

CVIII.

ΟΝΟΣ ἌΓΡΙΟΣ.

ὌΝΟΣ ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπισθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, Ἀλλ᾽ ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω· Ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ [a] μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

a Ἐρχόμενα, vel παραγινόμενα, *venientia*.

CIX.

CIX.

῎ΟΝΟΣ καὶ ᾿ΑΛΩ΄ΠΗΞ.

῎ΟΝΟΣ ἐνδυσάμενος [a] λεοντῆν περιῄει, [b] τἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. Καὶ δὴ θεασάμενος ᾿Αλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δειδίττεσθαι· ἡ δὲ (ἐτύγχανε γὰρ αὐτȣ̃ φθεγξαμένȣ προακηκουῖα) πρὸς αὐτὸν ἔφη, ᾿Αλλ᾿, εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ [c] ὀγκωμένȣ ἤκȣσα.

῾Επιμύθιον.

῾Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν [d] ἀπαιδεύτων, τοῖς [e] ἔξω δοκȣ̃ντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

a Subauditur *δορὰν, pellem.*
b Τἄλλα pro τὰ ἄλλα.
c Subaudi σȣ̃.
d Subaudi *ἀνθρώπων, homines.*
e Subaudi *ζῶσι, viventibus.*

CX.

CX.

ὌΝΟΣ καὶ ΒΆΤΡΑΧΟΙ.

ὌΝΟΣ ξύλα βαςάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. Ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναςῆναι μὴ δυνάμενος, ὠδύρετό τε, καὶ ἔςενεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ [a] Βάτραχοι τῶν ςεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, Ὦ οὗτος, ἔφασαν, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν, οὕτως ὀδύρῃ.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίςοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥαδίως ὑφιςάμενος.

[a] Ὄντες subauditur.

CXI.

ὌΝΟΣ καὶ ΚΌΡΑΞ.

ὌΝΟΣ, ἡλκωμένος [a] τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο. Κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ Ὄνος ὠγκᾶτο,

ὠγκᾶτο, καὶ ἥλατο. Τȣ̃ δὲ ὀνηλάτȣ πόῤῥωθεν ἱςαμένȣ, καὶ γελῶντος, Λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, Ἄθλιοι ἡμεῖς! οἳ, [b] κἂν μόνον ὀφθῶμεν, [c] αὐτῷ διωκόμεθα, τȣ́τῳ δὲ καὶ προσεγγελῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακȣ̃ργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες, δῆλοί εἰσι.

a Subauditur κατὰ, *secundum.*

b Pro καὶ ἂν.

c Αὐτῷ τόπῳ, *in ipso loco,* scilicet *ibidem;* vel χρόνῳ, *eo ipso tempore,* scilicet *statim.*

CXII.

ὌΝΟΣ καὶ ἈΛΩ΄ΠΗΞ.

ὌΝΟΣ καὶ Ἀλώπηξ, κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλȣς, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Λέοντος δὲ αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ Ἀλώπηξ, τὸν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίνδυνον, προσελθȣ̃σα τῷ Λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν Ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτῇ [a] τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. Τȣ̃ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγȣ̃σα τὸν Ὄνον εἴς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. Καὶ ὁ Λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν

μὴ

μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν Ἀλώπεκα συνέσχεν, εἶθ᾽ οὕτως ἐπὶ τὸν Ὄνον ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς [b] κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολοῦντες.

[a] Subauditur πρᾶγμα, *negotium*; nisi fortè sic debeat expleri, τὸ ἑαυτὴν εἶναι ἀκίνδυνον, *ut ipsa expers periculi evaderet.*

[b] Subaudi ἑταίροις, *sociis.*

CXIII.

ὌΡΝΙΣ καὶ ΧΕΛΙΔΩ'Ν.

ὌΡΝΙΣ, [a] Ὄφεως ὠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη, Ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ αὐξηθέντα ἀπό σου πρώτης [b] τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν [c] τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

a Genitivus Atticus.
b Idem quod τῆς ἀδικίας, *injustitiam.*
c Κατὰ τὰ μέγιστα εὐεργετήματα, *secundum maxima beneficia,* suppleri debet.

CXIV.

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ.

ΟΤΕ [a] πρῶτον Κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφευγον. Ὡς δὲ, χρόνου προϊόντος, συνεῖδον αὐτῆς [b] τὸ πρᾶον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ [c] μικρὸν τὸ ζῶον, ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς [d] τοσοῦτον [e] καταφρονήσεως ἦλθον, ὥς τε, καὶ χαλινοὺς αὐτῷ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

a Κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον, *primo tempore.*
b Subaudi ἦθος, *mores.*
c Subaudi χρόνον, *tempus.*
d Subaudi μέτρον, *mensuram.*
e Atticus genitivus.

CXV.

ΟΦΙΣ.

ΟΦΙΣ, ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατέμενος, τῷ Διῒ ἐνετύγχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, Ἀλλ', εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε a τοῦτο ποιῆσαι.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς b πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

a Subaudi πρᾶγμα, *rem.*
b Κατὰ τὸν πρότερον χρόνον, *priori tempore.*

CXVI.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ'.

ΠΕριϛερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα [a] ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. Διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὡς καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων, καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σφοδρᾶς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

a Subaudi πλήρη, *plenum*.

CXVII.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ' *καὶ* ΚΟΡΩ'ΝΗ.

ΠΕριϛερὰ, ἔν τινι περιϛερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. Κορώνη δὴ αὐτῆς ἀκούσασα, ἔφη, 'Αλλ', ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη. [a] Ὅσῳ γὰρ ἂν

[b] πλείονα τίκτης, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

a Subaudi *μέτρῳ*, *mensurâ.*
b Subaudi *τέκνα*, *natos.*

CXVIII.

ΠΛΟΥ'ΣΙΟΣ.

ΠΛούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, [a] θρηνούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵ γε αὐταὶ, ὧν ἐστὶ τὸ πένθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς [b] κόπτονται· ἡ μήτηρ ἔφη, Μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν, ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν ἐκ ὀκνῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

a Subaudi γυναῖκας, *mulieres*.
b Subaudi τὰ ςέρνα, *pectora*.

CXIX.

ΠΟΙΜΗ῍Ν.

ΠΟιμὴν ἐλάσας εἴς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποςρώσας ὑπὸ δρῦν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, τὸν καρπὸν κατέσειε. Τὰ δὲ πρόβατα, ἐσθίοντα τὲς βαλάνες, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. Ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς εἶδε τὸ [a] γεγονὸς, Ὦ κάκιςα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς [b] λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμῦ δὲ τρέχοντος ὑμᾶς καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, δι᾽ ἄνοιαν τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν [c] οἰκείων [d] φαῦλα ἐργάζονται.

a Subaudi πρᾶγμα, *rem.*
b Subauditur ἀνθρώποις, *hominibus.*
c Subaudi φίλων, *amicos.*
d Subauditur πράγματα, *res.*

CXX.

ἉΛΙΕΥ͂Σ καὶ ΣΜΑΡΙ͂Σ.

Ἁλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ ἀνήνεγκε Σμαρίδα. Σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν, νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλ᾽ ἐᾶσαι, διὰ τὸ a σμικρὰν τυγχάνειν. Ἀλλ᾽ ὅταν αὐξυνθῶ, καὶ μεγάλη, φησὶ, γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. Καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν· Ἀλλ᾽ ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ, τὸ [b] ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον, κἂν μέγα ὑπάρχῃ, [c] ἐλπίζειν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ δι' ἐλπίδα [d] μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς, σμικρὰ ὄντα.

a Subauditur αὐτὴν ante σμικράν.
b Subauditur ὂν, *quod est*.
c Ἐλπίζοιμι legendum videtur.
d Subaudi κέρδους, *lucri*.

CXXI.

ΙΠΠΟΣ καὶ ΟΝΟΣ.

ΑΝθρωπός τις εἶχεν Ἵππον καὶ Ὄνον. Ὁδευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ Ὄνος τῷ Ἵππῳ, Ἆρον [a] ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν. Ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη. Ὁ δὲ Ὄνος, πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, [b] ἐτελεύτησε· τοῦ δὲ δεσπότου [c] πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτὴν τὴν Ὄνου δορὰν, θρηνῶν ὁ Ἵππος ἐβόα, Οἴμοι τῷ παναθλίῳ! [d] τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

[e]Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς μικροῖς [e] οἱ μεγάλοι συγκοινωνῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

a Subauditur *μέρος τὶ, partem aliquam.*
b Ἐτελεύτησε βίον, *finivit vitam.*
c Subaudi τὸν φόρτον, *onus.*
d Subaudi πρᾶγμα, *rem.*
e Subaudi ἄνδρες, viri. Nominativus verò secundùm aliquos absolutè ponitur: secundùm alios, συγκοινωνῦντες, pro ὅταν συγκοινωνῦντες ὦσι idem est ac ὅταν συγκοινωνῶσι.

CXXII.

[a]ΑΝΘΡΩΠΟΣ καὶ ΣΑΤΥΡΟΣ.

[b] ἌΝθρωπος πρὸς Σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεσθίων ἦν αὐτῷ. Χειμῶνος δὲ καὶ ψύχυς γενομένυ, ὁ ἄνθρωπος, τὰς χεῖρας αὐτῦ προσφέρων τῷ ςόματι, ἀπέπνει. Τῦ δὲ Σατύρυ ἐπερωτήσαντος, δι᾽ ἣν αἰτίαν τῦτο πράττει, ἔφη, Τὰς χεῖράς μυ θερμαίνω ἐκ τῦ κρύυς· μετὰ a μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος, προσφέρων τῷ ςόματι, ἐφύσα αὐτό. Πυνθανομένυ δὲ πάλιν, δι᾽ ἣν αἰτίαν τῦτο πράττει, ἔφη, Τὸ ἔδεσμα κατα-

καταψύχω. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Σάτυρος, Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ [b] τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος [c] τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

a Χρόνον, *tempus.*
b Τοῦ νῦν αὐτὸς χρόνου.
c Subaudiri videtur πνεῦμα, *spiritum.*

CXXIII.

ΑΛΩ'ΠΗΞ καὶ ΔΡΥΟΤΟ'ΜΟΣ.

Ἀλώπηξ κυνηγοὺς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύσασα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρίσκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθικέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν. Τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας· τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. Οἱ δὲ, μὴ [a] προσεχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. Ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ Ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν οὐ προσφωνοῦσα.

Μεμφομένου

Μεμφομένε δὲ αὐτὴν ἐκείνε, ὡς σωθεῖσαν μὲν [a]δι' αὐτε, χάριτας δὲ αὐτῷ ἐκ ὁμολογεσαν, ἡ Ἀλώπηξ ἐπιστραφεῖσα ἔφη, Ὦ ἕτος, ἀλλ' ἔγωγε ᾔδειν ἂν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς, καὶ τὲς τρόπες εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὲς [c]χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένες τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιεντας τοῖς ἔργοις.

[a] Subaudi τὸν νεν, *mentem*.
[b] Γέγραπται, vel πεπλᾶσται, vel ἐστὶ subauditur
[c] Subauditur πράγματα.

CXXIV.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑΘΡΑΥΣΑΣ ἌΓΑΛΜΑ.

ἌΝθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεόν, πένης ὤν, καθικέτευε τε ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. Ὡς ἐν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ [a] ἐδὲν ἧττον ἐν πενίᾳ [b] διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν [c] τῶν σκελῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. Προσκρεσάσης ἐν τῆς κεφαλῆς καὶ αὐτίκα κλασθείσης,

χρυσὸς ἐῤῥευσεν ὅτι πλεῖςος· ὅνπερ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβόα, Στρεβλὸς ὑπάρχεις, ὥς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. Τιμῶντά σε γὰρ ἥκιςά με ὠφέλησας,[d] τυπ]ήσαν]α δέ σε [e] πολλοῖς καλοῖς ἀμειβῇ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπ]ων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

a Κατὰ μέρος ἐδὲν ἧτ]ον, *non minore modo.*

b Subaudi τὸν βίον, *vitam.*

c Subauditur ἐκ.

d Attici plurima verba Barytona in contracta vertunt, ut, τυπτέω pro τύπτω.

e Subaudi μίσθοις.

CXXV.

ἈΝΘΡΩΠΟ'Σ καὶ ΚΥ'ΩΝ.

Ἄνθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἑςιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ καὶ οἰκείων. Ὁ δὲ Κύων αὐτῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων, Ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι. Ὁ δὲ προσελθών, χαίρων ἵςα]ο, βλέπων τὸν μέγαν δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, Βαβαὶ, πόση μοὶ χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη! τραφήσομαί

τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥςέ με αὔριον μηδαμῆ γε b πεινᾶσαι. c ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τȣ̃ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαῤῥȣ̃ντος, ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τȣ̃τον ὧδε d κἀκεῖσε τὴν κέρκον περιςρέφοντα, καλασχὼν τὰ σκέλη αὐτȣ̃, ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ δὲ καλιὼν, ἀπῄει μεγάλως κράζων. Τῶν τὶς δὲ κυνῶν, τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων, ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας, e φίλος; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὑπολαϐὼν, ἔφη, Ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, ȣ̓δὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ȣ̓ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ f ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

a Δεῖπνιος in genere masc. haud fermè invenias.

b Δεήσει, *oportebit*, subaudiri videtur.

c Subaudiri ῥήματα, *verba*.

d Pro καὶ ἐκεῖσε, per crasin.

e Φίλος, secundùm aliquos, Nominativus pro Vocativo. Ὢν verò subaudiri posse videtur, ut sit plena phrasis, σὺ φίλος ὢν ἐμοὶ, *tu qui es amicus mihi.*

f Subauditur χρημάτων.

CXXVI.

CXXVI.

ʽΑΛΙΕΥ'Σ.

ʽΑΛιεὺς [a] ἀλιευ]ικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλὲς καὶ δίκ]υα, παρεγένε]ο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ςὰς ἐπί τινος πέτρας, [b] τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τὲς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ʽΩς δὲ ἐπὶ [c] πολὺ διαλεινόμενος ἤνυεν ἐδὲν, ἀποθέμενος τὲς αὐλὲς ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληςρον, καὶ βαλὼν κατὰ τἒ ὕδα]ος, πολλὲς ἰχθύας ἤγρευσεν· ἐκβαλὼν δὲ αὐτὲς ἀπὸ τἒ δικ]ύε, ὡς εἶδε πηδῶν]ας, ἔφη, ῏Ω κακίςα ζῶα, ὅτε ηὔλεν, ἐκ ὠρχεῖσθε, ὅτε δὲ πέπαυμαι, τἒτο ποιεῖτε.

ʼΕπιμύθιον.

ʽΟ μῦθος πρὸς τὲς παρὰ λόγον, καὶ παρὰ καιρόν τι πράτ]ον]ας.

a Subauditur τέχνης, *artis.*

b Κατὰ τὸ μὲν πρῶτον μέρος χρόνε, *primâ parte temporis.*

c Μέρος χρόνε, vel διάςημα, *intervallum.*

CXXVII.

ΒΟΥΚΟ'ΛΟΣ.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. Περιελθὼν δὲ [a] πᾶσαν τὴν ἔρημον, [b] διέτριβεν ἐρευνῶν. Ὡς δὲ [c] οὐδὲν εὑρεῖν ἠδυνήθη, ηὔξατο τῷ Διῒ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. Καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει Λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. Ἔμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ [d] μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν, Ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω· [e] νυνὶ δὲ ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν [f] τούτου [g] τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυστυχεῖς, οἵ τινες ἀποροῦντες μὲν, εὔχονται εὑρεῖν, εὑρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

a Χώραν, *locum,* subauditur.

b Subaudi χρόνον, *tempus.* Consumpsit tempus.

c Subaudi χρῆμα, *rem.*

d Εἰς τὸ μέγα μέτρον, *ad magnam mensuram.*

e Νυνὶ pro νῦν, per Atticam paragogen.

f Subaudi Λέοντος, *Leonis.*

g Χεῖρας pro *potestate* poni videtur, aliter Leoni malè convenit.

CXXVIII.

ΚΟ´ΡΑΞ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, Μῆτερ, εὔχȣ τῷ Θεῷ, καὶ μὴ θρήνει. Ἡ δ' ὑπολαϐȣ̃σα ἔφη, Τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπὸ σȣ̃ γὲ ȣ̓κ ἐκλάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς ἐν βίῳ ἔχοντες, ȣ̓δένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσȣσιν.

CXXIX.

ἈΕΤΟ´Σ.

Ὑπεράνωθεν πέτρας Ἀετὸς ἐκαθέζετο, Λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. Τȣ̃τον δέ τις ἔϐαλε τοξεύσας, καὶ τὸ μὲν βέλος ἐντὸς αὐτȣ̃ εἰσῆλθεν· ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἱστήκει. Ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη, Καὶ τȣ̃τό μοι [a] ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς [b] ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [c] δεινόν ἐστιν, ὅταν τὶς ἐκ τῶν [d] ἰδίων κινδυνεύσῃ.

a Subaudi *γίνεται, fit.*
b Subauditur ἐμὲ ante ἐναποθνήσκειν.
c Subaudi πρᾶγμα.
d Subaudi φίλων, *amicis*, vel χρημάτων, *possessionibus.*

CXXX.

ΤΈΤΤΙΞ καὶ ΜΎΡΜΗΚΕΣ.

ΧΕιμῶνος [a] ὥρᾳ, τῶν σίτων βραχέντων, οἱ Μύρμηκες ἔψυχον. Τέττιξ δὲ λιμώττων ᾔτει αὐτοὺς τροφήν. Οἱ δὲ Μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, Διὰ [b] τί τὸ [c] θέρος οὐ συνῆγες τροφήν; ὁ δὲ εἶπεν, Οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ᾖδον μουσικῶς. Οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, Ἀλλ', εἰ θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὀρχοῦ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινὰ ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

a Subauditur ἐν, *in.*
b Subauditur πρᾶγμα.
c Subaudi ἀνὰ, *per.*

CXXXI.

CXXXI.

ΣΚΩ'ΛΗΞ καὶ ΑΛΩ'ΠΗΞ.

ʽΟ τῷ πηλῷ κρυπτόμενος Σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, Ἰατρός εἰμι, φαρμάκων ἐπιςήμων, οἷός ἐςιν, ὁ τῶν Θεῶν ἰατρὸς, [a] Παίων. Καὶ πῶς, εἶπεν Ἀλώπηξ, ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν, χωλὸν ὄντα, οὐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

ʽΟ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ [b] πρόχειρος ἡ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

a Pæon Plutonem ab Hercule graviter vulneratum sanâsse dicitur. Hom. Il. lib. V. lin. 401.

b Subaudi ὑπάρχῃ.

CXXXII.

ʼΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΟ'ΚΟΣ.

ʼΟΡνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκτουσαν, καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κτείνας εὕρηκεν [a] ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων.

Ὁ δὲ, ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς [b] παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

a Subaudi αὐτὴν, *eam.*

b Subaudi χρήμασι, *possessionibus*, vel πράγμασι, *rebus.*

CXXXIII.

ΛΕ'ΩΝ καὶ 'ΑΛΩ'ΠΗΞ.

ΛΕ'ΩΝ γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τὶ πρᾶξαι. Καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ [a] καταλκεισθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν· παραγενόμενα οὖν τὰ ζῶα [b] ἐπισκέψεως [c] χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν [d] αὐτά. Πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, Ἀλώπηξ, τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, καὶ, στᾶσα ἐξώθεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο πῶς [e] ἔχει. Τοῦ δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, Ὅτι ὁρῶ ἴχνη [f] πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

[a] Vel κατακλιθεὶς, *lecto stratus.*
[b] Atticus genitivus.
[c] Subaudi διὰ, *propter.*
[d] Τὸ αὐτὰ supervacuum videtur.
[e] Subaudi ἑαυτὸν, *se ipsum.*
[f] Subaudi ζώων, *animalium.*

CXXXIV.

ΛΥ'ΚΟΣ καὶ ΓΡΑΥ͂Σ.

ΛΥ'ΚΟΣ λιμώττων περιήει ζητῶν τροφήν. Γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος, καὶ Γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν, εἰ δὲ μὴ, [a] τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σὲ τῷ Λύκῳ· οἰόμενος δὲ ὁ Λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ Γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. Ὡς δὲ ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς Γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὦ τέκνον, αὐτόν. [b] Ταῦτα ἀκούσας ὁ Λύκος ἐπορεύετο, λέγων,

ἐν ταύτῃ ἐπαύλει. c ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ ἔργα λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

a Subaudi ἐν, *in.*
b Subaudi ῥήματα, *verba.*
c Subaudi ῥήματα, *verba.*
d Subaudi πράγματα, *res.*

CXXXV.

ΕΡΙΦΟΣ καὶ ΛΥΚΟΣ.

ΕΡιφος ἐπί τινος δώματος ἑστώς, ἐπειδὴ Λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει, καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. Ὁ δὲ Λύκος ἔφη, Ὦ οὗτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ a τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν b ἀμεινόνων.

a Subaudi λοιδορεῖ.
b Subaudi ἀνθρώπων.

CXXXVI.

CXXXVI.

ἩΜΙ'ΟΝΟΣ.

ἩΜίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μȣ ἐςὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, [a] κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην. Καὶ ποτὲ ἀνάγκης ἐπελθέσης [b] τρέχειν, ἐπειδὴ τȣ̃ δρόμȣ ἐπαύσατο, τȣ̃ πατρὸς ὄνȣ εὐθὺς ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [c] κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ [d] τινὰ, τῆς ἑαυτȣ̃ γε μὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω, ἀβέβαιος γάρ ἐςιν ὁ βίος ȣ̃τος.

a Per crasin pro καὶ ἐγώ.
b Subaudi τὸν αὐτόν.
c Per crasin pro καὶ ἄν.
d Subaudi ἄνθρωπον.

CXXXVII.

ὌΦΙΣ καὶ ΓΕΩΡΓΟ'Σ.

ὌΦΙΣ ἐν Γεωργȣ̃ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτȣ̃ τὸ νήπιον παιδίον. Πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. Ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ

ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλε τὸν Ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. Ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ Γεωργὸς [a] τοῦ παλάξαι αὐτὸν, ἠστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. Ἀπελθόντος δὲ τοῦ [b] Ὄφεως, ὁ Γεωργὸς νομίσας τὸν Ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἅλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. Ὁ δὲ Ὄφις, [c] λεπτὸν συρίξας, εἶπεν, Οὐκ [d] ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτι πίστις, ἢ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' [e] ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἐλυπήθη.

- a Subaudi ἕνεκα, *gratiâ.*
- b Atticus genitivus.
- c Κατὰ σύριγμα, *secundùm sibilum*, subauditur.
- d Per syncopen pro ἔσεται.
- e Subaudi χρόνον, *tempus.*

CXXXVIII.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

Σαλπιγκτὴς σρατὸν ἐπισυναγὼν, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, Μὴ κτείνετέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῇ καὶ μάτην.

Οὐδένα

Οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα. Πλὴν γὰρ τȣ̃ [a] χαλκȣ̃ τȣ́τȣ, [b] ȣ̓δὲν κτῶμαι. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τȣ̃το γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ, μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τȣ̀ς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [c] πλέον πταίȣσιν, οἱ τȣ̀ς κακȣ̀ς καὶ βαρεῖν δυνάςας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

a Si χαλκȣ̃ pro Substantivo habere minus placeat, potest quidem Genitivus esse à χάλκεος, ȣς, *æreus*, et cum ὀργάνȣ, *instrumento*, convenire.

b Subaudi κτῆμα, *possessionem*.

c Subaudiri videtur κατὰ τὸ πλέον πταῖσμα, *secundum gravius delictum*.

CXXXIX.

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ καὶ 'ΕΛΑΙ'Α.

ΔΙΑ` καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν Κάλαμος καὶ Ἐλαία ἤριζον. Τȣ̃ δὲ Καλάμȣ ὀνειδιζομένȣ ὑπὸ τῆς Ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτȣ, καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένȣ πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ Κάλαμος σιωπῶν ȣ̓κ ἐφθέγξατο. Καὶ [a] μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρȣ̃ς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς

καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥᾳδίως διεσώθη. Ἡ δὲ Ἐλαία, ἐπειδὴ b ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς c κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, c κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς c μείζονας φιλονεικούντων.

a Subaudi εἰς χρόνον, *breve tempus.*

b Post ἀντέτεινε, τὸ ὂν κράτος, subaudiri crederem, *opposuit suum vim.*

c Casus aliquis Nominativi, ἄνθρωπος, post hæc tria Adjectiva subauditur.

CXL.

ΛΥ'ΚΟΣ καὶ ΓΕ'ΡΑΝΟΣ.

ΛΥ'ΚΟΣ λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. Ὁ δὲ Γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. Ἡ δὲ, τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει, ὅστις γελάσας καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, Ἀρκεῖ σοὶ μισθὸς, ἔφη, a τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ Λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆρες κάραν σῶαν, b μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐπι-

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύνȣ διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμȣσι χάριτας.

a Subaudi πρᾶγμα, *res*.
b Subaudiri videtur δυστύχημα, *infortunium*.

CXLI.

ΓΕ'ΡΩΝ καὶ ΘΑ'ΝΑΤΟΣ.

ΓΕ'ΡΩΝ ποτὲ ξύλα κόψας, ταῦτα φέρων, [a] πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε, καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τȣ̃ δὲ Θανάτȣ παρόντος, καὶ πυνθανομένȣ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ Γέρων ἔφη, Ἵνα μȣ τὸν φόρτον ἄρῃς.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυςυχεῖ, καὶ πτωχός ἐςι.

a Κατὰ vel ἀνὰ, *per*, subauditur.

CXLII.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΙ.

ΒΑ'τραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐν ᾗ κατῴκουν, περιήεσαν, ζητοῦντες πȣ̃ [a] καταμεῖναι. Καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἷς συνεβούλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρ' εὐθὺς κάτω· ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, Εἰ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβῆναι;

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνευ συμβουλῆς μὴ [b] ποιεῖν τι.

a Δύναιτο, *possent*, subintelligi videtur.
b Subaudi δεῖ, *oportet*.

CXLIII.

'ΑΡΝΟ'Σ καὶ ΛΥ'ΚΟΣ.

'ΑΡΝΟ'Σ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος, Λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει, καὶ ὠμοβόρον. 'Ο δὲ Λύκος στραφεὶς, εἶπε πρὸς

αὐτὸν

τὸν, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος, ἐν ᾧ ἵστασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

CXLIV.

ΚΩ'ΝΩΨ καὶ ΛΕ'ΩΝ.

Κώνωψ πρὸς Λέοντα ἐλθὼν εἶπεν, Οὐδὲ φοβοῦμαί σε, οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ. [a] Εἰ δὲ μὴ, τί σοὶ ἐστὶν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνεις ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη, ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος. Εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. Καὶ σαλπίσας ὁ Κώνωψ, ἐνεπήγετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησεν. Ὁ Κώνωψ δὲ νικήσας τὸν Λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ [b] ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι [c] μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζώου, τῆς Ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μεγάλους, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

a Οὕτως ἔχει, *sic se res habet,* subintelligi videtur.
b Μέλος, *cantus,* subauditur.
c Subauditur θηρίοις, *feris.*

ÆSOPI FABULÆ.

I.

AQUILA et VULPES.

AQUILA et Vulpes initâ amicitiâ propè se invicem habitare decreverunt, confirmationem amicitiæ facientes familiaritatem. Itaque Aquila super altâ arbore nidum fixit. Vulpes verò in proximis arbustis filios peperit. Ad pabulam igitur aliquando Vulpe profectâ, Aquila cibi inopiâ laborans, cùm devolâsset in arbusta, et filios hujus sustulisset, unà cum suis pullis eos devoravit. Vulpes verò reversa, et re cognitâ, non tam filiorum tristata est morte, quàm vindictæ inopiâ: quia enim terrestris esset, alatam persequi haud poterat. Quare procul stans, quod etiam impotentibus est facile, inimicæ maledicebat. Non multò autem pòst, capram quibusdam in agro sacrificantibus, cùm devolâsset Aquila, partem victimæ

cum

cum ignitis carbonibus rapuit, et in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, et flammâ excitatâ, Aquilæ pulli, implumes adhuc cùm essent, assati in terram deciderunt. Vulpes verò, cùm accurrisset, in conspectu Aquilæ omnes devoravit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui amicitiam violant, licet ab affectis injuriâ fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

II.

AQUILA et SCARABÆUS.

Lepus ab Aquilâ cursu pressus, in lustrum Scarabæi profugit, rogans, ut ab eo servaretur. Scarabæus autem rogabat Aquilam, ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Jovem, ne scilicet contemneret parvitatem suam. Illa verò irata alâ percussit Scarabæum, et Leporem arreptum devoravit. At Scarabæus et cum Aquilâ volavit, ut nidum ejus disceret; ac jam cùm eò pervenisset, ova ejus devoluta disrupit. Illa autem quum grave existimaret, quia quis hoc ausus fuisset, et in altiore loco nidificâsset, illic etiam rursus Scarabæus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii in totâ

re

re adscendit ad Jovem, (ei enim sacer esse dicitur) et in ipsius genibus tertiam fœturam ovorum posuit, cùm Deo ipsa commendàsset, et supplicàsset, ut custodiret. Scarabæus autem, è stercore pilulà factâ, adscendit, et in sinum Jovis eam demisit. Jupiter verò, quum surrexisset, ut fimum excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ et contrita sunt dejecta. Cognito autem à Scarabæo, quòd hæc fecisset, ut Aquilam ulcisceretur, (nam non modò Scarabæum illa injurià affecit, sed et in Jovem ipsum impia fuit:) reversæ Aquilæ ait *Jupiter*, Scarabæum esse, qui mœstitiæ causa fuerit, et certè jure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarescere, monuit Scarabæum, ut Aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupiter in aliud tempus Aquilarum tránstulit partum, quum Scarabæi non appareant.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nullum contemnere nos oportere *cogitantes, ut non sit quisquam, qui lacessitus non queat se ulcisci.*

III.

PHILOMELA et ACCIPITER.

PHILOMELA super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem eam conspicatus, ac cibi indigens, cùm advolàsset, corripuit.

corripuit. Quæ, quum peritura esset, orabat Accipitrem, ne devoraretur; neque enim satis esse *(dixit)* ad Accipitris ventrem implendum, sed oportere ipsum, cibo egentem, ad majores aves converti. Accipiter autem, cùm respondisset, ait, Sed ego certè amens sim, si, qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non uspiam videntur, persequar.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ut ex hominibus etiam ii sint inconsulti, qui, spe majorum, quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur, amittant.

IV.

VULPES et HIRCUS.

VULPES et Hircus sitientes in puteum descenderunt, sed postquam bibissent, Hirco indagante ascensum, Vulpes ait, Confide, utile quid, et in utriusque etiam salutem excogitavi; si enim rectus steteris, et anteriores pedes parieti applicueris, et cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, quum percurrero ipsa per tuos humeros et cornua, et extra puteum illinc exiluero, et te postea extraham hinc. Ab Hirco autem ad hoc promptè officio præstito, illa, quum ex puteo sic exiluisset, exultabat circum os læta. Hircus autem

ipsam accusabat, quòd transgressa fuisset conventiones: Illa autem, Sed si tot, inquit, mentes possideres, quot in barbâ pilos, non antè descendisses, quàm de ascensu considerâsses.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic prudentem virum oportere priùs fines altiùs considerare rerum, deindè sic ipsas aggredi.

V.

VULPES et LEO.

VULPES, quum nunquam vidisset Leonem, quum casu quodam ei occurrisset, primùm sic timuit, ut fermè moreretur. Deinde, quum secundò vidisset, timuit certè, non tamen ut priùs: tertiò autem quum ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, ut accederet, et colloqueretur.

AFFABULATIO.

Fabula significat, familiaritatem vel terribilia accessu facilia facere.

VI.

VULPES.

VULPES laqueo capta, quum, abscissâ caudâ, evasisset, non vitalem præ pudore existimabat vitam: decrevit itaque et aliis

 Vulpibus

Vulpibus hoc itidem persuadere; ut communi malo suum celaret dedecus. Et jam, omnibus collectis, suadebat caudas abscindere, quòd non indecens solùm hoc membrum sit, sed et supervacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam, ait: Heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pravos homines non præ benevolentiâ propinquis consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

VII.

VULPES et RUBUS.

VULPES, sæpe conscensâ, quum lapsa casura foret, apprehendit, in adjutorium, Rubum. Quamobrem, quum pedes suos illius aculeis cruentâsset, et doleret, ei dixit; Hei mihi! cùm enim confugissem ad te, tanquam ad auxiliatorem, tu pejus me tractâsti. Sed errâsti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic et homines esse stultos, qui ad eos auxilii gratiâ accurrunt, quibus magis injuriâ afficere à naturâ insitum est.

VIII.

VULPES et CROCODILUS.

VULPES et Crocodilus contendebant de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus superba de progenitorum narrâsset splendore, quòd exercitationum principes fuissent, Vulpes respondit, et, O amice, ait, sed, si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris quàm antiquis temporibus sis exercitatus.

AFFABULATIO.

Fabula significat, Mendacium virorum convictionem res ipsas fieri.

IX.

GALLI et PERDIX.

GALLOS quidam habens domi, emptam quoque Perdicem, cum illis dimisit pasci: illis verò verberantibus ipsam, et expellentibus, illa tristabatur valdè, existimans, ut alienigenam, hæc se pati à Gallis. Quum verò paulò pòst et illos videret pugnare, et seipsos cædere, mœrore soluta, ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns et ipsos pugnare inter se.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quòd prudentes facilè ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant neque à suis abstinere.

X.

VULPES.

VULPES in domum profecta Mimi, et singula ipsius vasa perscrutans, invenit et caput larvæ ingeniosè fabricatum, quo et accepto manibus, ait, O quale caput, et cerebrum non habet!

AFFABULATIO.

Fabula in viros, magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

XI.

CARBONARIUS et FULLO.

CARBONARIUS in quâdam habitans domo, rogabat Fullonem etiam advenientem, secum cohabitare. Fullo autem respondens ait: Sed non hoc possem ego facere; timeo enim, ne, quæ ego delabo, tu fuligine repleas.

AFFABULATIO.

Fabula significat, omne dissimile esse insociabile.

XII.

PISCATORES.

PISCATORES trahebant verriculum, quod quum grave foret, gaudebant, et exultabant, multum inesse prædæ existimantes; sed quum in litus ipsum traxissent, piscesque paucos quidem, sed lapidem in eo permagnum invenissent, tristari cœperunt, et mœrere, non tam ob piscium paucitatem, quàm quòd et contraria antè animo præsumpserant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit; Ne tristemur, ô socii! nam voluptati, ut videtur, soror est tristitia: et nos igitur oportebat, tantùm antè lætatos, omninò aliquà in re etiam tristari.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere tristari, frustratâ spe.

XIII.

JACTATOR.

VIR quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reversus, aliaque multa in diversis viriliter gessisse locis jactabat, atque etiam Rhodi

Rhodi saltâsse saltum, quem nullus ejus loci potuerit saltare; ad hoc et testes, qui ibi interfuerunt, dicebat se habere. Quidam autem ex iis, qui aderant, respondens ait; Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus: En Rhodus; en et saltus.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem supervacuum esse.

XIV.

Impossibilia promittens.

VIR pauper ægrotans, et malè affectus, quum à medicis desperatus esset, Deos rogabat; si sanitatem sibi rursus fecissent, centum boves ipsis *se* oblaturum esse pollicens in sacrificium. Uxore autem ejus sciscitatâ, Et ubi tibi hæc *erunt*, si convalueris? Ille ait, Putas enim surgere me hinc, ut Dii hæc à me repetant?

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos facilè polliceri, quæ re perficere non sperent.

XV.

XV.

MALIGNUS.

Vir malignus ad eum, qui in Delphis est, ivit Apollinem, tentare eum volens. Atque ideò, comprehenso passerculo manu, et eo veste contecto, stetitque proximè tripodem, ac rogavit Deum, dicens, O Apollo, quod manibus fero, utrum vivum est, an mortuum? statuens, si mortuum diceret, vivum ostendere passerculum; sin vivum, statim suffocatum mortuum illum proferre. Sed Deus, malignâ ipsius cognitâ mente, ait, Utrum, heus tu, vis facere, facito: penes te enim est illud facere, sive vivum, quod contines, sive mortuum ostendere.

AFFABULATIO.

Fabula significat, Deum neque decipi posse, neque quicquam eum latere.

XVI.

PISCATORES.

Piscatores egressi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cepissent, et admodum tristabantur, et discedere apparabant. Sed statim Thunnus, à maximis petitus piscibus, in navigium ipsorum insiluit: illi verò, hoc capto, cum voluptate abiêre.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, sæpe, quæ ars non præbuit, ea donâsse fortunam.

XVII.

DECEPTOR.

VIR pauper ægrotans vovebat Diis, si evaderet, boves centum in sacrificium *se* oblaturum; sed Dii tentare eum volentes, à morbo liberârunt. At ille refectus, quoniam bobus carebat, ex pastâ boves centum à se formatos in arâ positos sacrificavit: sed Dii statuentes eum punire, in somniis adstantes ei, dixerunt: Abi ad litus ad eum locum: illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus, cum voluptate et alacritate ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisque comprehensus est. Captus ergo, ut dimitteretur, piratas orabat, mille auri talenta *se* daturum ipsis promittens. Sed quum non crederetur, abactus ab ipsis, divenditus est mille drachmis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, mendacibus hominibus inimicum esse Deum.

XVIII.

RANÆ.

RANÆ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccatâ palude, illâ derelictâ, quærebant aliam: et quidem profundum invenerunt puteum. Quo viso, altera alteræ inquit, Descendamus, heus tu, in hunc puteum. Illa verò respondens ait, Si igitur et hîc aqua aruerit, quomodo ascendemus?

AFFABULATIO.

Fabula declarat, non oportère inconsideratè res aggredi.

XIX.

SENEX et MORS.

SENEX, quondam, sectis è monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivisset, defessus, et deposuit ligna, et mortem ut veniret, invocabat. At, morte illicò adstante, et causam rogante, quâ se vocâsset; Senex ait, Ut onus hoc super humeros imponeres mihi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, omnem hominem vitæ studiosum esse, et licèt, infinitis periculis immersus, videatur mortem appetere, tamen vivere multò magis quàm mori eligere.

XX.

ANUS et MEDICUS.

MULIER anus dolens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conventione factâ, si se curaret, pactam mercedem ei *se* daturam: sin autem minimè, nihil daturam. Aggressus est igitur Medicus curam: quotidie verò recedens ad vetulam, et oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset eà horâ ob unctionem, ipse vas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam supellectilem videbat singulis diebus minui adeò, ut tandem omninò *illi* sanatæ nihil relinqueretur. At Medicus quum jam pactam pecuniam ab eâ efflagitaret, ut quæ purè jam videret, et testes adduceret; Magis certè, ait illa, nunc nihil videò. Nam quum oculis laborabam, multa mea in meâ videbam domo; nunc autem, quum me tu videre inquis, nihil omninò ex illis video.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pravos homines ex iis, quæ agant, ignaros contra seipsos argumentum afferre.

XXI.

AGRICOLA et FILII ipsius.

Agricola quidam vitâ excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agriculturà, vocatis ipsis, ait, Filii mei, ego jam è vitâ discedo, vos autem, si quæ in vineâ à me occultata sunt, quæsieritis, invenietis omnia. Illi igitur, rati thesaurum illic defossum esse, omnem vineæ terram post interitum patris suffoderunt, et thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchrè fossa multiplicem fructum reddidit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

XXII.

HERUS et CANES.

Vir quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primùm oves comedit, dehinc capras. Tempestate autem invalescente, et operarios boves jugulatos comedit. Canes verò, his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc: Si enim operariis bobus Herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos maximè fugere et cavere oportere, qui ne suis quidem abstinent.

XXIII.

MULIER et GALLINA.

MULIER quædam vidua Gallinam habebat, singulis diebus ovum sibi parientem: rata verò, si plus Gallinæ hordei projiceret, *eam* bis parituram die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne semel quidem die parere potuit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui ob avaritiam plurium sunt appetentes, et ea, *quæ adsunt, amittere.*

XXIV.

MORSUS à CANE.

MORSUS à cane quidam medicaturum circuibat quærens. Quum autem occurrisset quidam ei, et cognosceret quod quærebat, Heus tu, ait, si sanari vis, accipe panem, atque eo sanguinem vulneris sicca, et ei, qui momordit, cani ad edendum

dum da: At is ridendo ait, Sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus, qui in urbe sunt, canibus morderi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pravos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam injuriam exacui.

XXV.

ADOLESCENTULI et *COCUS.*

DUO Adolescentuli Coco assidebant, et Coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carnium subreptam in alterius demisit sinum. Converso autem Coco, et carnem quærente, qui abstulerat, jurabat *se* non habere: qui autem habebat, *se* non abstulisse. Cocus verò, cognitâ malitiâ ipsorum, ait, Sed, etsi me latueritis, pejeratum Deum non igitur latebitis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quòd licèt homines pejerantes lateamus, Deum tamen non latèbimus.

XXVI.

INIMICI.

Duo quidam inter se inimici in eâdem navi navigabant; quorum alter in puppi, alter in prorâ sedebat: Tempestate autem superveniente, et nave jam submergendâ, qui erat in puppi gubernatorem rogabat, utra pars navigii priùs obruenda esset. Quumque ille proram dixisset, Sed mihi non est grave, ait, mors, si visurus sum ante me inimicum morientem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos homines nihil suum damnum curare, si modò inimicos suos videant ante se malè affectos.

XXVII.

FELIS et MURES.

In domo quâdam quum multi essent Mures, Felis, eo cognito, ivit eò, ac eorum singulos captos devorabat. At illi, quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infrà descendamus, ne penitùs intereamus. Nam si Felis non potest huc venire, nos salvi erimus. Sed Felis, non amplius Muribus descendentibus, statuit per astutiam eos decipiens evocare,

evocare, et jam quum pessulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, et mortuum *se esse* simulabat. Ex Muribus autem quidam acclinatus, visoque eo, ait, Heus tu, etsi saccus fias, non te adibo.

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudentes homines, quum aliquorum pravitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

XXVIII.

VULPES et *SIMIUS*.

In concilio quondam irrationabilium animalium saltavit Simius, et approbatus, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autem cùm ei invideret, quum in casse quôdam carnem vidisset, Simium secum sumptum illuc duxit, quòd invenisset ipsa thesaurum illum, dicens, non tamen et *se* uti eo; quippe quum lex regi tribueret: atque hortata est ipsum, ut regem, thesaurum accipere. At ille inconsideratè profectus, et captus à casse, ut quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habeas stultitiam, imperium in bruta tenebis?

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui actiones aliquas inconsultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

XXIX.

THUNNUS et DELPHIN.

THUNNUS à Delphino cursu pressus, magnoque impetu latus, quum capiendus esset, inscius ob vehementem impetum decidit in insulam quandam, ab eodem verò impetu et Delphin cum eo ejectus est. Thunnus autem conversus, et agentem animam Delphinum conspicatus, ait, Non ampliùs mihi mors molesta est, quum eum videam, qui mihi causa fuit ipsius, unà mecum perire.

AFFABULATIO.

Fabula significat, facilè miserias ferre homines, eos, qui illarum auctores fuerunt, infeliciter agere videntes.

XXX.

MEDICUS et ÆGROTANS.

MEDICUS ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat; Homo hic, si vino abstinuisset, et clysteribus usus fuisset, non interiisset. Quidam autem

ex

ex iis, qui aderant, respondens ait, Optime, non oportebat te hæc nunc dicere, quum nulla utilitas est; sed tunc admonere, quum his uti poterat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia; et non, cùm jam de rebus desperatur, cavillari.

XXXI.

AUCEPS et VIPERA.

AUCEPS, visco accepto, et arundinibus, aucupatum exiit. Viso autem turdo super altâ arbore sedente, et arundinibus inter se in longitudinem conjunctis, sursum ad eum capere volens, suspiciebat. Ceterùm ignarus Viperam dormientem sub pedibus conculcavit. Quum verò irata momordisset ipsum, ille jam agens animam dicebat; Me miserum! alium enim capere volens, ipse ab alio captus sum ad mortem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab aliis id ipsum pati.

XXXII.

CANIS et COCUS.

Canis cùm irrupisset in culinam, Coco occupato, corde arrepto, fugit. At Cocus conversus, ut vidit ipsum fugientem, inquit, Heus tu, scito, ubi fueris, me te observaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed mihi cor dedisti potiùs.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

XXXIII.

CANIS et LUPUS.

Canis ante stabulum quoddam dormiebat: quumque Lupus irrupisset, et cibum facturus eum esset, rogabat, ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum et macilentus: si autem parumper expectaveris, mei domini facturi sunt nuptias, et ego tunc, multa depastus, pinguior ero, et tibi suavior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot verò dies reversus, invenit superiùs super domûs tecto Canem dormientem, et stans inferiùs ad se vocabat, admonens eum fœderis. Et Canis, At, O Lupe, si posthac ante stabulum me videris dormientem, non ampliùs expectes nuptias.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudentes homines, quum aliquâ in re periclitati, salvi facti fuerint, ab eo, quàmdiu vixerint, cavere.

XXXIV.

CANIS et GALLUS.

CANIS et Gallus, initâ societate, iter faciebant. Vesperâ autem superveniente, Gallus, conscensâ arbore, dormiebat, at Canis ad radicem arboris cavitatem habentis. Quum verò Gallus, secundùm consuetudinem, noctu cantâsset, Vulpes, ut audivit, accurrit, et stans inferiùs, ut ad se descenderet, rogabat; *dixit enim, se* cupere animal bonam ita vocem habens complecti. Quum autem is dixisset, ut janitorem priùs excitaret, ad radicem dormientem, ut, quum ille aperuisset, descenderet, et illâ quærente, ut ipsum vocaret, Canis statim prosiliens eam dilaceravit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudentes homines inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

XXXV.

XXXV.

LEO et RANA.

LEO, auditâ aliquando Ranâ valdè clamante, vertit se ad vocem, ratus magnum aliquod animal esse ; cum parumper autem expectâsset, vidit ipsam stagno egressam, et accedens propiùs proculcavit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere, antequam videas, auditu solò perturbari.

XXXVI.

LEO et ASINUS et VULPES.

LEO, et Asinus, et Vulpes, societate initâ, egressi sunt ad venandum. Multâ igitur prædâ captâ, jussit Leo Asino dividere sibi. At ille, tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et Leo, irâ percitus, Asinum devoravit. Inde Vulpi, ut divideret, jussit. Illa verò, in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ô optima, dividere sic docuit? Ea verò, inquit, Asini calamitas.

AFFABULATIO.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse proximorum infortunia.

XXXVII.

LEO et URSUS.

Leo et Ursus simul magnum hinnulum nacti, de eo pugnabant. Graviter igitur à se invicem affecti, adeo ut ex multâ pugnâ etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo ubi prostratos eos vidit, et hinnulum in medio jacentem, hunc, per medios utrosque percurrens, rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsam, non valentes verò surgere; Nos miseros, *dicebant*, quòd Vulpi laboravimus!

AFFABULATIO.

Fabula significat, aliis laborantibus, alios lucrari.

XXXVIII.

VATES.

Vates in foro sedens disserebat. Quum autem supervenisset quidam derepentè, et renunciâsset, quòd domûs ipsius fenestræ apertæ omnes essent, et, quæ intus erant, ablata omnia, exilivit suspirans, et cursim ibat. At currentem quidam ipsum conspicatus, Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non prævaticinabare!

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui suam vitam pravè gubernantes, quæ nihil ad se attinent præscire conantur.

XXXIX.

FORMICA et COLUMBA.

FORMICA sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Columba verò, hoc viso, ramum arboris decerptum in fontem projecit, super quo sedens Formica evasit. Auceps autem quidam post hoc, calamis compositis, ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viso, Formica aucupis pedem momordit; ille verò dolens, et calamos projecit, et, ut Columba statim fugeret, auctor fuit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, opertere benefactoribus gratiam referre.

XL.

VESPERTILIO et RUBUS et MERGUS.

VESPERTILIO, et Rubus, et Mergus, societate initâ, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuatus, deposuit in medium, Rubus

vestem secum accepit, Mergus tertius æs, et enavigaverunt: Tempestate autem vehementi obortâ, et navi eversà, omnibus perditis, ipsi in terram evaserunt. Ex illo igitur Mergus litoribus semper assidet, si quopiam æs ejiciat mare; Vespertilio verò creditores timens, interdiu non apparet, sed nocte ad pabulum exit. Rubus verò prætereuntium vestem prehendit, sicubi suam cognoscat, quærens.

AFFABULATIO.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum nos recidere.

XLI.

ÆGROTUS et MEDICUS.

ÆGROTANS quidam, et à Medico rogatus, quomodo valuisset? Plus, ait, quàm oporteret, sudâsse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò verò ab ipso iterum rogatus, quomodo *se* habuisset, [1] Horrore correptum, ait, valdè concussum fuisse. Ille verò et hoc bonum esse ait. Tertiò rursum rogatus, quomodo valuisset; ait, in Hydropem incidisse. Ille et hoc rursus

[1] *A Shivering.*

bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

AFFABULATIO.

Fabula significat, maximè ex hominibus nos odio eos habere, qui ad gratiam semper loqui student.

XLII.

LIGNATOR et MERCURIUS.

LIGNATOR quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilii, juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem, intellectâ causâ, et miseratus hominem, urinatus in fluvium, auream sustulit securim, et, an hæc esset, quam perdiderat, rogavit. Illo verò, non eam esse, dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo verò, neque hanc esse suam, dicente, tertiò urinatus, illam ipsam sustulit. Illo verò, hanc verè esse deperditam, dicente, Mercurius, probatâ ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille verò profectus, omnia sociis, quæ acciderant, narravit: Quorum unus quidam eadem facere decrevit, et ad fluvium profectus, et suam securim consultò demisit in fluvium, et plorans sedebat. Apparuit igitur

tur Mercurius et illi, et, causâ intellectâ ploratûs, urinatus similiter auream securim extulit, et rogavit, an hanc amisisset? Illo cum gaudio, et, Verè hæc est, dicente, perosus Deus tantam impudentiam, non solùm illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quantum justis Deus auxiliatur, tantum injustis eum *esse contrarium.*

XLIII.

ASINUS et HORTULANUS.

ASINUS serviens olitori, quoniam parùm comedebat, plurimùm verò laborabat, precatus est Jovem, ut, ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum verò Jupiter exoratus, jussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquo animo ferebat, plura, quàm priùs, onera portans, et cænum et tegulas ferens. Rursus igitur ut mutaret dominum, rogavit, et coriario venundatus est. Pejorem itaque prioribus herum nactus, et videns, quæ ab eo fierent, cum suspiriis ait, Hei mihi misero! melius erat mihi apud priores heros manere; hic enim, ut video, et pellem meam conficiet

AFFABULATIO.

Fabula significat, quòd tunc maximè priores dominos famuli desiderant, quum de secundis periculum fecerint.

XLIV.

AUCEPS et GALERITA.

AUCEPS avibus struxerat laqueos: Galerita verò hunc procul conspicata, rogavit, quidnam faceret? Eo urbem *se* condere dicente; deinde procul regresso, et abscondito, Galerita viri verbis credens accessit ad cassem, et capta est; at, aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem urbem condes, non multos invenies incolentes.

AFFABULATIO.

Fabula significat, tunc maximè domos, et urbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

XLV.

VIATOR.

VIATOR, multâ confectâ viâ, vovit, si quod invenisset, dimidium Mercurio ejus *se* dedicaturum. Nactus igitur peram plenam cariotarum et amygdalarum, atque eà acceptâ, eas comedit: Sed cariotarum ossa,

ossa, et amygdalarum cortices super quodam imposuit altari, inquiens, Habes, ô Mercuri, votum. Nam rei inventæ exteriora et interiora dividendo tibi dono.

AFFABULATIO.

Fabula in virum avarum, et Deos ob cupiditatem fallentem.

XLVI.

PUER et MATER.

PUER ex literatorio ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea verò non reprehendisset, sed potiùs amplexata fuisset, provectus ætate cœpit et majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente et lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ, quum illicò ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit: Matre autem, et aliis accusantibus, quia non solùm furatus fuissét, sed jam et in matrem impius esset, ille ait, Hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim, quum librum furatus fuissem, me reprehendisset, non, ad hæc usque progressus, nunc ducerer ad mortem.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, eorum, qui non in principio puniuntur, in majus augeri mala.

XLVII.

PASTOR et MARE.

PASTOR in maritimo loco gregem pascens, viso tranquillo mari, desideravit navigare ad mercaturam: Venditis igitur ovibus, et palmarum fructibus emptis, solvit. Tempestate verò vehementi factâ, et navis in periculo quum esset, ne submergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacuâ navi evasit incolumis. Post verò dies non paucos, transeunte quôdam, et maris (erat enim id fortè tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone, hic ait, Cariotas iterum, ut videtur, desiderat mare, et propterea videtur quietum.

AFFABULATIO.

Fabula significat, calamitates hominibus documenta fieri.

XLVIII.

PUNICA et MALUS.

PUNICA et Malus de pulchritudine contendebant. Multis verò contentionibus interim

interim factis, Rubus ex proximâ sepe audiens, Desinamus, ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

AFFABULATIO.

Fabula significat, in præstantiorum seditionibus, vilissimos etiam conari esse aliquos.

XLIX.

TALPA.

TALPA cæcum animal est. Dicit igitur aliquando matri, Morum, mater, video: deinde rursus ait, Thuris odore plena sum: et tertiò iterum, Ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò respondens ait, O filia, ut jam percipio, non solùm visu privata es, sed et auditu et olfactu.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos jactabundos impossibilia profiteri, et in minimis redargui.

L.

VESPÆ et PERDICES.

VESPÆ et Perdices siti laborantes ad agricolam iverunt, ab eo rogantes potum, promittentes pro aquâ *se* hanc gratiam reddituras: Perdices quidem fodere vineas: Vespæ autem, circumcirca eundo aculeis arcere

arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boves, qui, nihil promittentes, omnia faciunt. Melius igitur est illis dare, quàm vobis.

AFFABULATIO.

Fabula in viros perniciosos, promittentes quidem juvare, lædentes autem admodùm.

LI.

PAVO et MONEDULA.

AVIBUS volentibus creare regem, Pavo rogabat, ut se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus, Monedula, suscepto sermone, ait, Sed si, te regnante, Aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

AFFABULATIO.

Fabula fignificat, principes non modò propter pulchritudinem, sed et fortitudinem, et prudentiam, eligere oportere.

LII.

APER et VULPES.

APER, cuidam adstans arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare, nullâ propositâ necessitate, dentes acueret?

acueret? inquit; Non sine causâ hoc facio. Nam si me periculum invaserit, minimè me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potiùs paratis uti.

AFFABULATIO.

Fabula significat, adversus periculum præparatum esse oportere.

LIII.

CASSITA.

CASSITA, à laqueo capta, plorans dicebat, Hei mihi miseræ et infelici volucri! Non aurum surripui cujusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum. Granum autem tritici parvum mortem mihi conciliavit.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui ob vile lucrum magnum subeunt periculum.

LIV.

HINNULUS.

HINNULUS aliquando Cervo ait, Pater, tu natus es et major et celerior canibus, et cornua præterea ingentia gestas ad vindictam; curnam igitur sic eos times?

Et

Et ille ridens ait, Vera quidem hæc inquis, fili: unum verò scio, quòd quum canis latratum audivero, statim ad fugam, nescio quomodo, efferor.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quòd naturâ timidos nulla admonitio confirmat.

LV.

LEPORES et RANÆ.

LEPORES aliquando congregati, sui ipsorum deplorabant vitam, quòd foret periculis obnoxia, et timoris plena: etenim ab omnibus, et canibus, et aquilis, et aliis multis consumebantur. Melius itaque esse mori semel, *dixerunt*, quàm toto vitæ tempore timere. Hôc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri et suffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursûs strepitu percepto, illicò in hanc insiluissent, ex leporibus quidam, sagacior esse visus aliis, ait, Sistite, ô socii, nihil grave in vos ipsos molimini, jam enim, ut videtis, et nobis alia sunt animalia timidiora.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, miseros ab aliis, graviora patientibus, recreari.

LVI.

ASINUS et EQUUS.

Asinus Equum beatum putabat, utpote abundè nutritum, et accuratè quum ipse neque palearum satis haberet, idque, plurimùm defatigatus. Quum autem tempus instaret belli, et miles armatus ascendisset Equum, huc illuc ipsum impellens, et insuper in medios hostes insiluisset, et Equus vulneratus jacebat: His visis, Asinus Equum, mutatâ sententiâ, miserum existimabat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere principibus et divitibus invidere; sed in illos, invidiâ et periculo consideratis, paupertatem amare.

LVII.

AVARUS.

Avarus quidam, quum omnia sua bona in pecuniam vertisset, et auream massam fecisset, in loco quodam defodit, unà defosso illic et animo suo, et mente;

 atque

atque quotidie eundo ipsam videbat. Quum autem ex operariis quidam eum observâsset, et quod factum erat cognovisset, refossam massam sustulit. Post hæc et ille profectus, et vacuum locum cónspicatus, lugere cœpit, et capillos evellere. Hunc verò quum quidam vidisset sic plorantem, et causam audivisset, Ne sic, ait, heus tu, tristare, neque enim habens aurum habebas: Lapidem igitur pro auro acceptum reconde, et puta tibi aurum esse: eundem enim tibi præstabit usum. Ut video enim, neque, quum aurum erat, in usu eras possessionis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

LVIII.

ANSERES et GRUES.

ANSERES et Grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem visis, Grues, quòd essent leves, statim avolaverunt: Anseres verò, ob onus corporum, quum mansissent, capti fuerunt.

AFFABULATIO.

Fabula significat, et in expugnatione urbis inopes facilè fugere, divites verò servire captos.

LIX.

LIX.

TESTUDO et AQUILA.

Testudo orabat Aquilam, ut se volare doceret. Eâ autem admonente, procul hoc à naturâ ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam unguibus, et in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, et contrita est.

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsos læsisse.

LX.

PULEX.

Pulex aliquando cùm saltâsset, viri ped insedit. Hic autem Herculem in auxilium invocabat: at, quum illinc rursus saltâsset, suspirans ait, O Hercules, si contra Pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adversarios adjuvabis?

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere in minimis Deum rogare, sed in necessariis.

LXI.

CERVA.

Cerva, altero obcæcato oculo, in litore pascebatur, sanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò ad mare, unde nihil suspicabatur: præternavigantes autem quidam, et hoc conjectantes, ipsam sagittârunt. Hæc autem seipsam lugebat, ut quæ, unde timuerat, nihil passa foret; quod verò non putabat malum allaturum, ab eo prodita foret.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri; quæ verò utilia, noxia.

LXII.

CERVA et LEO.

Cerva venatores fugiens in speluncam ingressa est: in Leonem autem cùm ibi incidisset, ab eo comprehensa est: moriens autem dicebat, Hei mihi! quòd, homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos homines, dum parva pericula fugiunt, in magna incurrere.

LXIII.

CERVA et VITIS.

CERVA venatores fugiens, sub vite delituit. Quum præteriissent autem parumper illi, Cerva, prorsus jam latere arbitrata, vitis folia depasci incepit. Illis verò agitatis, venatores conversi, et quod erat verum arbitrati, animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerunt Cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: Justa passa sum, non enim offendere oportebat *eam*, quæ me servârat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui injuriâ benefactores afficiunt, à Deo puniri.

LXIV.

ASINUS et LEO.

CUM Asino Gallus aliquando pascebatur, Leone autem aggresso Asinum, Gallus exclamavit, et Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Asinus

ratus *eum* propter se fugisse, aggressus est statim Leonem: Ut verò procul hunc persecutus est, quò non amplius Galli perveniebat vox, conversus Leo, eum devoravit. Hic verò moriens clamabat, Me miserum, et dementem! ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratiâ in aciem irrui?

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industriâ humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

LXV.

OLITOR et CANIS.

OLITORIS Canis in puteum decidit: Olitor eutem, volens ipsum illinc extrahere, descendit et ipse in puteum. Ratus autem Canis, *eum* ut se inferiùs magis accessisse obrueret, Olitorem conversus momordit. Hic autem cum dolore reversus, Justa, inquit, patior; nam cur unquam sui interfectorem servare studui?

AFFABULATIO.

Fabula in injustos, et ingratos.

LXVI.

LXVI.

SUS et CANIS.

Sus et Canis mutuò convitiabantur. Et Sus jurabat per Venerem, procul-dubiò dentibus *se* discissuram Canem. Canis verò ad hæc per ironiam dixit, Benè per Venerem nobis juras, significas enim ab ipsà vehementer *te* amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus, Propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me: nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem, omnino aversatur: tu tamen malè oles, et viva, et mortua.

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis objiciuntur convicia, artificiosè in laudem convertere.

LXVII.

SUS et CANIS.

Sus et Canis de fœcunditate certabant. Dixit autem Canis fœcundam se esse maximè pedestrium omnium animalium:

et Sus occurrens ad hæc inquit, Sed quum hoc dicis, scito et cœcos tuos te catulos parere.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non celeritate res, sed perfectione judicari.

LXVIII.

SERPENS et CANCER.

SERPENS unà cum Cancro vivebat, initâ cum eo societate. Itaque Cancer simplex moribus, ut et ille mutaret, admonebat, astutiam: hic autem minimè se præbuit obedientem. Quum observâsset igitur Cancer ipsum dormientem, et pro viribus compressisset, occidit. At, Serpente post mortem extenso, ille ait, Sic oportebat antehac rectum et simplicem esse; neque enim hanc pœnam dedisses.

AFFABULATIO.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos potiùs offendi.

LXIX.

LXIX.

PASTOR et LUPUS.

Pastor nuper natum Lupi catulum reperit ac sustulit, unàque cum canibus nutrivit. At, quum adolevisset, si quando Lupus ovem rapuisset, cum canibus et ipse persequebatur. Quum canes verò aliquando non possent assequi Lupum, atque ideo reverterentur, ille sequebatur donec, quum ipsum assecutus esset, utpote Lupus, particeps foret venationis, deinde redibat. Sin autem Lupus extra non rapuisset ovem, ipse, clàm occidens, unà cum canibus comedebat, donec Pastor, quum conjectâsset, et intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, et occidit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

LXX.

LEO et LUPUS.

Leo, quum consenuisset, ægrotabat, jacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur, captâ occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihil facientem

tem suum omnium dominum, et propterea neque ad visitationem profectam. Interim adfuit et Vulpes, et ultima audivit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit; sed defensionis tempore petito, Et quis, inquit, eorum, qui convenerunt, tantùm profuit, quantùm ego, quæ in omnem partem circuivi, et medicamentum pro te à medico quæsivi, et didici? Quum autem Leo statim, ut medicamentum diceret, imperâsset, illa inquit, Si, Lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Et, Lupo statim mortuo jacente, Vulpes ridens ait, Sic non oportet dominum ad malevolentiam movere, sed ad benevolentiam.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eum, qui contra alium machinatur, in seipsum laqueum vertere.

LXXI.

MULIER.

Mulier quædam virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberare volens, tale quid comminiscitur. Gravatum enim ipsum ab ebrietate quum observâsset, et mortui instar insensatum, in humeros elevatum in sepulcretum allatum deposuit, et abiit. Quum verò ipsum jam sobrium esse conjectata esset, januam pulsavit sepulcreti:

pulcreti:

pulcreti: ille autem quum diceret, Quis est, qui pulsat januam? Uxor respondit, Mortuis cibaria ferens, ego adsum. Et ille, Non mihi comêsse, sed bibere, ô optime, potiùs affer: molestus enim mihi es, quum cibi, non potûs meministi Hæc autem, pectore percusso, Hei mihi miseræ! inquit: nam neque astu profui: tu enim, vir, non solùm non emendatus es, sed pejor quoque te ipso evasisti, cùm in habitum tibi deductus sit morbus.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere malis actibus immorari, nam aliquando etiam nolentem hominem consuetudo invadit.

LXXII.

CYGNUS.

VIR dives et Anserem simul et Cygnum nutriebat, non ad eadem tamen, sed alterum cantûs, alterum mensæ gratiâ. Quum autem oporteret Anserem ea pati, quorum causâ nutriebatur, nox erat, ac discernere tempus non permisit utrumque. Cygnus autem pro Ansere abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium: ac cantu quidem exprimit naturam, mortem verò effugit suavitate canendi.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, sæpe musicen differre mortem.

LXXIII.

ÆTHIOPS.

ÆTHIOPEM quidam emit, talem ei colorem inesse ratus, negligentiâ ejus, qui priùs habuit. Ac assumpto in domum omnes adhibuit abstersiones, omnibusque lavacris tentavit mundare: et colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum vexatio paravit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

LXXIV.

HIRUNDO et CORNIX.

HIRUNDO et Cornix de pulchritudine contendebant. Respondens autem Cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo verno tempore floret; meum verò corpus etiam hyeme durat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

LXXV.

BUTALIS.

Butalis à quâdam fenestrâ pendebat: Vespertilio autem, cùm accessisset, rogavit causam, quare die quidem silet, nocte verò canit? Eâ verò, non temerè hoc facere, dicente; nam die canens, olim capta fuerat, et propterea ex illo prudens evasit: Vespertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet, quum nulla utilitas *est*, sed antequam capereris.

AFFABULATIO.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse pœnitentiam.

LXXVI.

COCHLEÆ.

Rustici filius assabat Cochleas: quum autem audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animantes, domibus vestris incensis, vos canitis?

AFFABULATIO.

Fabula significat, omne intempestivè factum vituperabile esse.

LXXVII.

MULIER et ANCILLÆ.

Mulier vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis, hoc facto, ut in grandiora inciderent mala. Nam hera, ignorans Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia malorum causas esse.

LXXVIII.

MULIER venefica.

Mulier venefica et divinarum irarum propulsiones promittens, multa perseverabat facere, et lucrum inde facere. Quidam verò accusaverunt eam impietatis, et convicerunt, et damnatam ducebant ad

ad mortem. Conspicatus autem quidam eam duci, ait, Tu, quæ Deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos magna promittere, ne parva quidem facere valentes.

LXXIX.

MUSTELA.

MUSTELA in officinam ingressa ferarii, ibi jacentem circumlambebat limam. Rasâ autem linguâ, sanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitùs totam linguam absumpsisset.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui contentionibus seipsos offendunt.

LXXX.

AGRICOLA.

AGRICOLA quidam fodiens, aurum reperit: quotidie igitur terram, ut ab eà beneficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur

terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi, ditare te volens? nam si tempus immutetur, et in alias manus hoc tuum aurum veniat, scio te tunc me, Fortunam, accusaturum.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

LXXXI.

VIATORES.

DUO quidam unà iter faciebant. Et quum alter securim reperisset, alter, qui non invenerat, admonebat ipsum, ne diceret, inveni, sed invenimus. Sed paulò pòst, quum obviam venissent ipsis illi, qui securim perdiderant, qui habebat illam cursu pressus, cui non invenerat, comiti dicebat, Periimus. Hic autem ait, Perii dic, non periimus: etenim et tunc, quum securim invenisti, inveni dixisti, non invenimus.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

LXXXII.

LXXXII.

RANÆ.

Duæ ranæ vicinæ sibi erant. Pascebantur autem, altera in profundo, et procul à viâ, stagno; altera in viâ, parùm aquæ habens. Verùm, quum quæ in stagno erat, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmissimâ teneri hujusce loci consuetudine, usque dum obtigeret, currum prætereuntem ipsam contundere.

AFFABULATIO.

Fabula significat, homines quoque, prava aggredientes, citiùs mori, quàm in melius mutari.

LXXXIII.

APIARIUS.

In mellarium ingressus quidam, domino absente, favum abstulit. Hic autem reversus, ut alveolos vidit inanes, stabat, quod in his erat, perscrutans. Apes autem è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimèque tractabant. Hic autem eis *dixit*, ô pessi-

mæ animantes, furatum vestros favos illæsum dimisistis, me verò satagentem vestri percutitis!

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non caventes, amicos, ut insidiatores, repellere.

LXXXIV.

ALCEDO.

Alcedo avis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes caventem, in scopulis maritimis nidum ædificare; et aliquando jam paritura, nidum fecit. Egressâ autem eâ ad pabulum, evenit mare, à vehementi concitatum vento, elevatum supra nidum fuisse, atque, hoc submerso, pullos perdidisse. Hæc verò reversa, re cognitâ, ait, Me miseram! quæ terram, ut insidiatricem, cavens, ad hoc confugi, quod mihi longè est insidius.

AFFABULATIO.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviore inimicis amicos incidere.

LXXXV.

PISCATOR.

PISCATOR in fluvio quôdam piscabatur. Extensis autem retibus, et fluxu comprehenso utrinque, funi alligato lapide, aquam verberabat, ut pisces, fugientes incautè, in retia inciderent. Cùm quidam verò ex iis, qui circa locum habitabant, id *eum* facere videret, increpabat, utpote fluvium turbantem et claram aquam non sinentem bibere. Et is respondit, Sed, nisi sic fluvius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

AFFABULATIO.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maximè quæstum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

LXXXVI.

SIMIUS et DELPHIS.

MOS quum esset navigantibus, Melitenses catulos et Simios adducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secum et Simium. Quum autem pervenissent ad Sunium, Atticæ promontorium, tempestatem vehementem contigit fieri. Navi autem eversâ, et omnibus

enatantibus,

enatantibus, natabat et Simius: Delphis autem aliquis ipsum conspicatus, et hominem esse ratus, suppositus sustinebat, perferens ad terram. Ut verò in Piræo fuit, Atheniensium navale, rogavit Simium, an genere esset Atheniensis? Quum autem hic diceret *se esse*, et claris ibi esse parentibus, rogavit, an et Piræum nôsset? Ratus autem Simius de homine eum dicere, ait, et valdè amicum esse ei, et familiarem: et Delphis tanto mendacio indignatus, submergens, ipsum occidit.

AFFABULATIO.

Fabula in viros, qui, veritatem ignorantes, decipere sperant.

LXXXVII.

MUSCÆ.

In cellâ quâdam melle effuso, Muscæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, evolare non poterant. Quum verò suffocarentur, dicebant, Miseræ nos, quia ob modicum cibum perimus!

AFFABULATIO.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum causam esse.

LXXXVIII.

LXXXVIII.

MERCURIUS et STATUARIUS.

MERCURIUS scire volens, in quanto honore apud homines esset, ivit in Statuarii *domum*, cùm se assimilâsset homini, et visà statuà Jovis, rogabat, Quanti quis ipsam emere posset? Hic autem quum dixisset, Drachmâ, risit: et, Quanti *eam* Junonis, ait? quum dixisset, Pluris: visâ et suâ ipsius statuâ, ac opinatus quum nuntius sit Deorum, et lucro præsit, maximam de se apud homines haberi rationem, rogavit de eà. Statuarius verò ait, Si hasce emeris, et hanc additamentum tibi do.

AFFABULATIO.

Fabula in virum gloriosum, qui in nullo apud alios est honore.

LXXXIX.

MERCURIUS et TIRESIAS.

MERCURIUS volens Tiresiæ vaticinium, an verum esset, cognoscere, furatus ipsius boves ex rure, venit ad ipsum in urbem, similis factus homini, et ad ipsum divertit. Boüm autem amissione renunciatâ Tiresiæ, ille, assumpto Mercurio, exivit, augurium aliquod

aliquod de fure consideraturus, et huic jubet dicere sibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem, primùm conspicatus Aquilam sinistris ad dextram volantem, *ei* dixit. Hic, non ad se eam attinere, quum dixisset, secundò, Cornicem vidit super arbore quâdam sedentem, et modò superiùs aspicientem, modò ad terram declinatam, et vati refert. Et is, re cognitâ, inquit; Sed hæc Cornix jurat et Cœlum, et Terram, si tu velis, meas me recepturum boves.

AFFABULATIO.

Hoc sermone uti quispiam poterit adversus virum furacem.

XC.

CANES.

HABENS quidam duos Canes, alterum venari docuit, alterum domum servare. Ceterùm, si quando venaticus caperet aliquid, et domûs custos particeps erat unà cum eo dapis. Ægrè ferente autem venatico, et illi objiciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille verò nihil laborans, suis nutriretur laboribus; respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comedesse.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, adolescentes, qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educaverint.

XCI.

MARITUS et UXOR.

Habens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire, an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam mittit patrem. Paucis verò post diebus eâ reversâ, rogavit, Quomodo erga illos se habuisset. Hæc verò quum dixisset, Quòd bubulci, et pastores me suspectabant, ait, Sed, ô uxor, si eis odiosa es, qui manè greges agunt, serò autem revertuntur, quid sperare oportet de iis, quibuscum toto conversaris die?

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic sæpe ex parvis magna, et ex manifestis incerta cognosci.

XCII.

XCII.

HŒDUS et LUPUS.

Hœdus derelictus à grege, agitabatur à Lupo. Conversus verò ad eum dixit, O Lupe, quoniam persuasus sum, me tuum cibum futurum, ne injucundè moriar, cane tibiâ primùm, ut saltem. Lupo autem canente tibiâ, atque Hœdo saltante, canes, quum audivissent, Lupum persecuti sunt. Hic verò conversus, Hœdo inquit, Meritò hæc mihi accidunt; oportebat enim me, coquus quum sim, tibicinem non imitari.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui ea, quibus naturâ apti sunt, negligunt, quæ verò aliorum sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

XCIII.

CANCER et VULPES,

Cancer è mari quum ascendisset, in quodam pascebatur loco. Vulpes verò esuriens, ut conspexisset, accessit, ac eum rapuit. Ille verò devorandus, ait, Sed ego justa patior, qui, marinus quum sim, terrestris volui esse.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, ex hominibus etiam eos, qui propriis derelictis exercitiis, ea, quæ nihil conveniunt, aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

XCIV.

CITHARŒDUS.

CITHARŒDUS rudis in domo calce incrustatâ, ut solebat, canens, et contrà resonante in se voce, putabat valdè canorus esse: itaque elatus ob id, cogitavit oportere etiam theatro sese committere. Profectus verò ad se ostendendum, quum malè admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scholis videntur esse aliqui, quum ad res publicas venerint, nullius pretii esse.

XCV.

FURES.

FURES in domum quandam ingressi, nihil invenerunt, nisi gallum; atque, hoc capto, abierunt. Hic verò ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, *se* utilem

esse hominibus, noctu eos ad opera excitantem. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tantò magis occidimus: illos enim excitans, furari nos non sinis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ea maximè pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

XCVI.

CORNIX et CORVUS.

CORNIX Corvo invidens, quod is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur, uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes, ivit super quandam arborem, stansque valdè crocitavit. Illis verò ad vocem conversis, et stupefactis; re cognitâ, quidam inquit, Abeamus, heus vos, Cornix enim est quæ crocitavit, et augurium non habet.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eodem modo et homines cum præstantioribus certantes, præterquam quòd non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

XCVII.

XCVII.

CORNIX et CANIS.

Cornix Minervæ sacrificans, canem ad epulas invitavit. Ille verò dixit, Quid frustrà sacrificia absumis? Dea enim adeò te odit, ut, ex conviventibus tecum avibus fidem sustulerit. Cui Cornix; Ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerosque, ob lucrum inimicos, beneficiis prosequi non vereri.

XCVIII.

CORVUS et SERPENS.

Corvus cibi indigens, ut vidisset in quodam aprico loco Serpentem dormientem, hunc, devolando, rapuit. Hic verò, quum se vertisset, atque momordisset ipsum, *Corvus* moriturus dixit, Me miserum! qui tale repperi lucrum, ex quo etiam pereo.

AFFABULATIO.

Fabula in virum, qui, ob thesaurorum inventionem, de salute periclitatus sit.

XCIX.

MONEDULA et COLUMBÆ.

Monedula in quodam columbario Columbas conspicata bene nutritas, dealbavit sese, ivitque, ut et ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ verò, donec tacebat, ratæ Columbam eam esse, admiserunt. Sed quum aliquando oblita vocem emisisset, tunc, ejus cognitâ naturâ, expulerunt percutientes; eaque, privata eo cibo, rediit ad Monedulas rursum. Et illæ, ob colorem quum ipsam non nôssent, à suo cibo abegerunt, ita ut, duorum appetens, neutro potiretur.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere et nos nostris contentos esse, considerantes, habendi cupiditatem, præterquam quòd nihil juvat, auferre et quæ adsunt bona *sæpe.*

C.

MONEDULA.

Monedulam quum quis cepisset, et alligâsset pedem filo, suo tradidit filio. Hæc verò, non passa inter homines victum, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumque nidum se contulit. Circumvoluto verò vinculo ramis, evolare haud valens,

lens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram! quæ apud homines non passa servitutem, incautè me vitâ privavi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quosdam nonnunquam, dum se à mediocribus periculis student liberare, in majora incidere.

CI.

JUPITER et MERCURIUS.

JUPITER Mercurio jussit, ut omnibus artificibus mendacii medicamentum infunderet. Hic verò, eo trito, et ad mensuram facto, æquabiliter singulis infudit. Quum verò, solo sutore relicto, multum superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei infudit. Atque hinc contigit, artifices omnes mentiri, maximè verò omnium sutores.*

AFFABULATIO.

Fabula in mendaces artifices.

CII.

JUPITER.

JUPITER nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Solâ verò testudine serò profectâ, admiratus causam

 tarditatis,

tarditatis, rogavit eam, quamobrem ipsa ad convivium non accessisset. Quum verò hæc dixisset, Domus chara, domus optima; iratus ipsi, damnavit, ut domum bajulans circumferret.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerosque homines eligere potiùs parcè apud se vivere, quàm apud alios lautè.

CIII.

LUPUS et OVIS.

LUPUS à canibus morsus, et malè affectus, abjectus jacebat. Cibi verò indigens, conspicatus ovem, rogabat, ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret: Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inveniam. Illa verò respondit et ait, Sed, si ego potum dedero tibi, tu et cibo me uteris.

AFFABULATIO.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

CIV.

CIV.

LEPORES.

LEPORES olim, belligerantes cum Aquilis, invocàrunt in auxilium Vulpes: Hæ autem dixerunt, Non auxiliaremur vobis, nisi sciremus, qui vos estis, et cum quibus bellamini?

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

CV.

FORMICA.

FORMICA quæ nunc *est*, olim homo fuit, et agriculturæ assiduè incumbens, non propriis erat contentus laboribus, sed et vicinorum fructus surripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, transmutavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verùm, quum mutâsset formam, non et affectum mutavit: Nam hucusque arva circumeundo, aliorum labores colligit, et sibi ipsi recondit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, naturâ pravos, et maximè speciem transmutaverint, mores non mutare.

CVI.

VESPERTILIO et MUSTELA.

VESPERTILIO, in terram cùm cecidisset, à Mustelâ capta est, et quum occidenda foret, pro salute rogabat Hâc verò dicente, non posse ipsam dimittere, quòd naturâ volucribus omnibus inimica foret; illa ait, Non Avem, sed Murem esse: et sic dimissa est. Postremò autem, quum iterum cecidisset, et ab aliâ capta Mustela fuisset, ne voraretur, orabat. Hâc autem dicente, cunctis inimicam esse muribus; se non Murem, sed Vespertilionem dicebat esse, et rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutato nomine, *eam* salutem consecutam fuisse.

AFFABULATIO.

Fabula significat, neque nos oportere, in eisdem semper considerantes, eos qui ad tempus mutantur plerumque pericula effugere.

CVII.

CVII.

VIATORES.

Viatores juxta littus quoddam iter facientes, venerunt in speculam quandam; et illinc conspicati sarmenta procul natantia, navem esse magnum existimârunt: quamobrem expectàrunt, tanquam appulsura ea esset. Quum verò à vento lata sarmenta propiùs forent, non navem ampliùs, sed scapham videbantur videre. Advectâ autem illâ, quum sarmenta esse vidissent, inter se dixerunt, Ut igitur frustrà nos, quod nihil est, expectabamus!

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos homines, ex improviso terribiles esse visos, quum periculum feceris, nullius inveniri esse pretii.

CVIII.

ASINUS SYLVESTRIS.

Asinus sylvestris Asinum conspicatus domesticum in quodam aprico loco, profectus ad ipsum, beatum dicebat, et corporis bonâ habitudine, et cibi perceptione. Deinde verò, quum vidisset eum ferentem onera, et agasonem à tergo sequentem,

et

et baculis ipsum percutientem, ait, Ast ego non ampliùs beatum te existimo; video enim, quòd non sine malis magis felicitatem habes.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non esse æmulanda, cum periculis et miseriis, lucra.

CIX.

ASINUS et VULPES.

ASINUS indutus pelle Leonis circuibat, reliqua bruta perterrens. Ceterùm conspicatus Vulpem, tentavit et hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsum rudentem audiverat) ei ait, Sed bene scito, quòd et ego te timuissem, nisi rudentem audivissem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui videntur exteris aliqui esse, ex suâ loquacitate redargui.

CX.

ASINUS et RANÆ.

ASINUS ligna ferens pertransibat quandam paludem. Lapsus autem, ut decidit, surgere non valens, lamentabatur, ac suspirabat.

pirabat. Ranæ autem, quæ erant in palude, suspiriis ejus auditis, Heus tu, dixerunt, et quid faceres, si tanto hic tempore mansisses, quanto nos, quum, quia in breve tempus lapsus sis, sic lamentaris?

AFFABULATIO.

Hoc sermone uti poterit quisquam in virum segnem, qui ob minimos labores tristatur, quum ipse majoribus facilè resistat.

CXI.

ASINUS et CORVUS.

Asinus, ulcerato dorso, in quodam prato pascebatur. Corvo autem incidente ei, et ulcus percutiente, Asinus rudebat, ac saltabat. Sed agasone procul stante, ac ridente, Lupus præteriens ipsum vidit, et dixit, Miseri nos! qui, si tantùm videamur, agitamur, hunc autem rident.

AFFABULATIO.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

CXII.

ASINUS et VULPES.

ASINUS et Vulpes, societate initâ inter se, exiverunt ad venationem. Leo verò quum occurrisset ipsis, Vulpes, imminens videns periculum, profecta ad Leonem, *se* traditurum ei Asinum pollicita est, si sibi impunitatem promiserit. Qui quum *se* dimissurum eam dixisset, illa, adducto Asino in casses quosdam, ut incideret, fecit. Sed Leo videns illum fugere minimè posse, primam Vulpem comprehendit, deinde sic ad Asinum versus est.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui sociis insidiantur, sæpe et seipsos perdere.

CXIII.

GALLINA et HIRUNDO.

GALLINA, Serpentis ovis inventis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem, quum eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ cùm excreverint, à te primâ injuriam auspicabuntur?

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, implacabilem esse pravitatem, licèt afficiatur maximis beneficiis.

CXIV.

CAMELUS.

QUUM primùm visa est Camelus, homines perterriti, et magnitudinem admirati, fugiebant: ubi verò, procedente tempore, cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eò usque, ut ad eam accederent. At intellecto paulò pòst, Belluam non bilem habere, eò contemptûs iêre, ut et fræna ei imponerent, et pueris agendam traderent.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ut terribiles res consuetudo contemptibiles faciat.

CXV.

SERPENS.

SERPENS à multis hominibus conculcatus Jovem supplex adiit. Jupiter autem ei dixit: Sed, si, qui prior conculcavit, pupugisses, nequaquam secundus id facere aggressus fuisset.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui priùs invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

CXVI.

COLUMBA.

Columba siti correpta, ut vidit in quodam loco poculum aquæ depictum, putavit esse verum, atque, multo impetu allata, imprudens in tabulam offendit, ut, et pennis ipsius perfractis, in terram decideret, atque à quodam occurrentium caperetur.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos homines, ob vehementem alacritatem, inconsultò res aggredientes, injicere sese in perniciem.

CXVII.

COLUMBA et CORNIX.

Columba in quodam columbario nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix verò, eâ auditâ, ait: Sed, heus tu, desine hâc re gloriari; nam quo plures paries, eo plures dolores accumulas.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ex famulis quoque eos infelicissimos esse, qui in servitute multos liberos procreant.

CXVIII.

DIVES.

DIVES duas filias habens, alterâ mortuâ, præficas conduxit: alterâ verò filiâ dicente, Ut nos miseræ, quæ ipsæ, quarum est dolor, lamentari nescimus, hæ verò non necessariæ sic vehementer plangunt? Mater ait, Ne mirare, filia, si hæ ita lamentantur, nam nummorum gratiâ id agunt.

AFFABULATIO.

Fabula significat nonnullos homines, propter pecuniæ amorem, non dubitare ex alienis calamitatibus quæstum facere.

CXIX.

PASTOR.

PASTOR, actis in quercetum quoddam ovibus, stratâ sub quercu veste, ascendit, et fructum decutiebat. Oves verò edentes glandes, nesciæ et vestes unà devorârunt. At, quum pastor descendisset, et, quod erat factum, vidisset; O pessima,

 ait,

ait, animalia, vos cæteris vellera ad vestes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam vestem surripuistis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerosque homines, ob stultitiam, eos, qui nihil ad se attinent, beneficio afficientes in domesticos malè tractare.

CXX.

PISCATOR et CERRUS.

PISCATOR, demisso reti in mare, rettulit Cerrum: qui, parvus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, tunc ne quidem se caperet, sed dimitteret, quòd parvus esset: at, quum crevero, et magnus, inquit, evasero, me capere poteris, quoniam et majori tibi ero utilitati. Et Piscator ait, Sed ego demens fuerim, si, quod in manibus est, misso lucro, licèt sit parvum, expectatum, licèt magnum fuerit, sperem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui, spe majoris rei, quæ in manibus sunt amittat, quòd parva sint.

CXXI.

EQUUS et ASINUS.

HOMO quidam habebat Equum et Asinum. Quum autem iter facerent in viâ, ait Asinus Equo, Tolle *partem* ex meo onere, si vis esse me salvum. Ille verò non persuasus est. Asinus verò cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, et ipsâ Asini pelle, conquerens Equus clamabat, Hei mihi miserrimo! quid mihi evenit afflicto? quia enim nolui parùm oneris accipere, ecce omnia gesto, et pellem!

AFFABULATIO.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utrosque servari in vitâ.

CXXII.

HOMO et SATYRUS.

HOMO quidam, cum Satyro initâ societate, unà cum eo comedebat. Hyems verò, et frigus quum accessisset, homo manus suas admovens ori afflabat. Sciscitato autem Satyro, quam ob causam hoc faceret? ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò pòst, edulio calido allato, homo ad-

movens ori insufflabat ipsum. Rogante verò rursus *Satyro*, quare id faceret? ait, Ferculum frigefacio. Suscepto verò sermone, Satyrus, Sed ego, ait, posthac renuncio tuam amicitiam; quia ex eodem ore et calidum, et frigidum, emittis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere fugere nos amicitias, quarum anceps est affectio.

CXXIII.

VULPES et LIGNATOR.

VULPES venatores fugiens, et in deserto multâ decursâ viâ, virum lignatorem invenit in eo, cui supplicabat, ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. Ac venatoribus profectis, et rogantibus virum, hic voce quidem negabat quidquam scire, sed manu suâ locum demonstrabat. Hi verò, quum non advertissent, abière confestim. Ut igitur vidit eos Vulpes præteriisse, exivit nihil allocuta. Accusante autem ipsam illo, quòd, servata à se, gratias sibi non ageret, Vulpes conversa inquit, Heus tu, ego verò egissem tibi gratias, si verbis similes manuum gestus, et mores habuisses.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui utilia quidem promittunt verbis, sed contrà faciunt rebus.

CXXIV.

HOMO perfractor Statuæ.

HOMO quidam, ligneum habens deum, quum pauper esset, supplicabat, ut sibi benefaceret. Quum igitur hæc faceret, et nihilominus in paupertate degeret, iratus elevatum ipsum cruribus projecit in pavimentum. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri effluxit quamplurimum; quod ille jam colligens exclamabat, Perversus es, ut puto, et ingratus: colenti enim te mihi nequaquam profuisti, verberantem autem te multis bonis remuneravisti.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non profuturum te tibi, honorantem pravum hominem, sed verberantem ipsum magis profuturum.

CXXV.

HOMO et CANIS.

HOMO quidam parabat cœnam, accepturus quendam amicorum suorum, et familiarium. Canis verò ipsius alium canem invitavit,

vitavit, dicens, O amice, veni, cœna unà mecum. Is verò, quum accessisset, lætus adstabat, spectans magnam cœnam, clamans in corde suo, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepentè oblata est! nam et nutriar, et ad satietatem cœnabo, adeò ut cràs nullo modo esuriero. Hæc secum dicente cane, simulque movente caudam, ut qui jam amico fideret, coquus, ut vidit ipsum huc et illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus, ejecit statim de fenestris. At is, quum decidisset, abibat vehementer exclamans. Sed quidam canum, illi in viâ occurrentium, percontabatur, Ut bellè cœnatus es, amice? Ille verò respondens ei dixit, Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem viam, quâ egressus sum, novi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere confidere iis, qui ex alienis benefacere pollicentur.

CXXVI.

PISCATOR.

PISCATOR, piscandi rudis, acceptis tibiis, ac retibus, perrexit ad mare, et stans super quandam petram, primùm quidem sonabat tibiis, existimans, ad vocis suavitatem

tatem pisces assilire. Ut verò, multùm contendens, proficeret nihil, depositis tibiis, assumit rete, ac jacto in aquam, multùm piscium cepit. Cùm verò ejecisset illos è reti, ut salientes vidit, ait, O pessimæ animantes, quum sonabam tibiâ, non saltabatis; quum verò cessavi, id agitis.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui præter rationem, et inopportunè aliquid agunt.

CXXVII.

BUBULCUS.

BUBULCUS armentum taurorum pascens amisit vitulum. Cùm verò lustrâsset omnem solitudinem, moram traxit quærens. Ubi autem nihil invenire potuit, votum fecit Jovi, si, qui cepisset vitulum, furem ostenderet, hœdum in sacrificium *se* oblaturum. Ceterùm proficiscens in quoddam quercetum, invenit leonem devorantem vitulum. Trepidus igitur factus, et valdè territus, elevatis manibus suis in cœlum, ait, ò Domine Jupiter, promiseram tibi hœdum me daturum esse, si furem invenirem; nunc autem taurum tibi polliceor sacrificaturum, si hujus manus effugero.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula in homines infortunatos, qui, dum carent, ut inveniant, precantur; quum verò invenerint, quærunt effugere.

CXXVIII.

CORVUS.

CORVUS ægrotans ait matri, Mater, precare Deum, nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis tui, O fili, Deorum miserebitur? cujus enim carnes non à te surreptæ fuerunt?

AFFABULATIO.

Fabula significat, qui multos inimicos in vitâ habent, eos neminem amicum in necessitate inventuros.

CXXIX.

AQUILA.

SUPER petram Aquila sedebat, Leporem capere quærens. Hanc autem quidam percussit sagittâ, et sagitta quidem ipsam in-

ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: illa verò conspicata inquit, Et hæc mihi altera mœstitia, quòd propriis pennis intercam.

AFFABULATIO.

Fabula significat, durum esse, quum quis à suis periculum patitur.

CXXX.

CICADA et FORMICÆ.

HYEMIS tempore, tritico madente, Formicæ ventilabant. Cicada autem esuriens rogabat eas cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur æstate non colligebas alimentum? Hæc verò ait, Non eram otiosa, sed canebam musicè. Tum hæ ridentes dixerunt, Si æstatis tempore modulabaris, hyeme salta.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere quenquam esse negligentem in aliquâ re, ne mæreat, ac periclitetur.

CXXXI.

VERMIS et VULPES.

QUI sub cœno celabatur Vermis, super terram egressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum, medicaminum doctus, qualis est Pæon, Deorum medicus. Et, quomodo, ait Vulpes, alios curans, teipsum claudum non curavisti?

AFFABULATIO.

Fabula significat, nisi prastò experientia fuerit, omne verbum inane esse.

CXXXII.

GALLINA auripara.

GALLINAM quidam habebat, ova aurea parientem, et ratus intra ipsam, massam auri esse, occisam repperit similem aliis gallinis. Hic verò multùm divitiarum sperans se inventurum, etiam exiguis privatus est illis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere præsentibus contentum esse, et insatiabilitatem fugere.

CXXXIII.

LEO et VULPES.

Leo senio confectus, et non valens suppeditare sibi cibum, decrevit astu aliquid facere. Itaque profectus in antrum quoddam, et inclusus, simulabat *se* ægrotare. Advenientia igitur animalia, visitationis gratià, comprehendens, devoravit. Multis igitur animalibus absumptis, Vulpes, eâ arte cognità, accessit ad ipsum, et, stans extra speluncam, rogabat, quomodo *se* haberet. Quum autem is dixisset, Malè, causamque rogaret, quamobrem non ingrederetur, Vulpes ait, Quia video vestigia multorum introëuntium, paucorum verò exeuntium.

AFFABULATIO

Fabula significat, prudentes homines, ex conjecturis prævidentes pericula, evitare.

CXXXIV.

LUPUS et VETULA.

Lupus esuriens circumibat, quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam, audivit puerulum lugentem, et Anum dicentem ei, Desine plorare: sin minus, hâc horâ tradam te Lupo. Ratus igitur Lu-

pus, quòd seriò loquitur anicula, stetit multam expectans horam. Sed quum oppressisset vespera, audit rursus Anum blandientem puerulo, ac dicentem ei, Si venerit Lupus huc, interficiemus, O fili, eum. His auditis, Lupus abivit, dicens, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud verò faciunt.

AFFABULATIO.

Fabula in homines, qui facta verbis non habent similia.

CXXXV.

HŒDUS et LUPUS.

HŒDUS super quôdam tecto stans, cùm Lupum prætereuntem videret, conviciabatur, et mordebat ipsum. Sed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi conviciaris, sed locus.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quòd plerumque et locus, et tempus, præbet audaciam adversus præstantiores.

CXXXVI.

MULUS.

MULUS hordeo pinguefactus, lasciviebat clamans, ac dicens, Pater meus est equus cursor, et ego ei totus sum similis. Atque ali-

aliquando, quum necesse esset ei currere, ut à cursu cessaverat, patris Asini statim recordatus est.

AFFABULATIO.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliviscatur: instabilis enim est vita hæc.

CXXXVII.

SERPENS et AGRICOLA.

SERPENS in Agricolæ vestibulis antrum habens, sustulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus. At pater, præ mœrore securi acceptâ, egressum Serpentem occisurus erat. Ut verò inclinavit *se* parumper festinans Agricola, ut ipsum percuteret, erravit, tantùm percusso foraminis orificio. Digresso autem Serpente, Agricola ratus Serpentem non ampliùs injuriæ meminisse, accepit panem et salem, apposuitque in foramine. Sed Serpens, tenui sibilo, ait, Non erit nobis posthac fides, vel amicitia, quamdiu ego lapidem video, tu verò tumulum filii *tui.*

AFFABULATIO.

Fabula significat, nullum odii, aut vindictæ, oblivisci, quamdiu videt monimentum, quo tristatus est.

CXXXVIII.

TUBICEN.

TUBICEN, exercitu congregato, ac superatus ab hostibus, clamabat, Ne occidite me, viri, temerè et frustrà: non enim vestrûm quemquam occidi; nam, præter æs hoc, nihil aliud possideo. Hi verò illi dixêre, Ob hoc magis morieris, qui, quum nequeas ipse pugnare, omnes ad pugnam excitas.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos plùs peccare, qui malos, ac graves principes concitant ad malè agendum.

CXXXIX.

ARUNDO et OLIVA.

DE tolerantiâ, et viribus, et quiete, Arundo et Oliva contendebant. Arundine verò conviciis affectâ ab Olivâ, utpote imbecillâ,

cillà, ac facilè cedente ventis omnibus, Arundo tacens nihil locuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, Arundo succussa, et declinata ventis, facilè evasit. Oliva autem, quum ventis restitisset, diffracta est vi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui tempori, ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis, qui cum potentioribus contendunt.

CXL.

LUPUS et GRUS.

Lupi gutturi os infixum erat. Ille verò Grui mercedem se præbiturum dixit, si, capite injecto, os ex gutture sibi extraxerit: hæc autem, eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat: qui subridendo, dentesque exacuendo, Sufficit tibi, ait, hoc solum, quòd ex Lupi ore, et dentibus, exemeris caput salvum, nihil *mali* passum.

AFFABULATIO.

Fabula in viros, qui, à periculo servati, benè de se meritis eam referunt gratiam.

CXLI.

CXLI.

SENEX et MORS.

SENEX olim, sectis lignis, et ea ferens, multam ibat viam, ac ob multum laborem, deposito in loco quôdam onere, Mortem invocabat. Sed, Morte præsente, et rogante causam, propter quam se vocaret, perterrefactus Senex ait, Ut meum onus attollas.

AFFABULATIO.

Fabula significat, omnem hominem esse vitæ studiosum, licèt infortunatus sit, et mendicus.

CXLII.

RANÆ.

RANÆ duæ, siccatâ palude ubi habitabant, circumibant quærentes ubi manerent: ac profectæ ad profundum puteum, et acclinatæ deorsum, conspicatæ aquam, altera monebat, ut saltarent continuò deorsum: altera verò ait, Si et hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

AFFABULATIO.

Fabula significat, sine consilio ut nequid agas.

CXLIII.

AGNUS et LUPUS.

AGNUS in alto loco stans Lupum inferiùs prætereuntem viam maledictis insectabatur, et feram malam appellabat, et crudivoram. Sed Lupus conversus ait illi, Non tu conviciaris mihi, sed turris, in quâ stas.

AFFABULATIO.

Fabula ad eos, qui ferunt injurias ab indignis hominibus, metu sublimiorum.

CXLIV.

CULEX et LEO.

CULEX ad Leonem profectus ait, Neque timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quid tibi est robur? quòd laceras unguibus, et mordes dentibus? hoc et fœmina, cum viro pugnans, facit. Ego verò longè sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugnam. Et quum tubâ cecinisset, Culex inhæsit, mordens circa nares ipsius nudas genas. Leo autem propriis unguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem, victo Leone,

quum

quum sonuisset tubâ, et carmen triumphale cecinisset, avolavit. Araneæ verò vinculo implicitus, quum devoraretur, lamentabatur, quòd cum maximis pugnans, à vili animali, Araneâ, occideretur.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui prosternunt magnos, et à parvis prosternuntur.

FINIS.

Etonæ, Excudebat E. Williams.

H 50 88

Deacidified using the Bookkeeper process
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

PreservationTechnologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION
111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

HECKMAN
BINDERY INC.
OCT 88
N. MANCHESTER,
INDIANA 46962